

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 5/2002 - 43 pàgines
Sessió ordinària del dia 14 de maig del 2002

El dia 14 de maig del 2002, dimarts, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en sessió ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 28/2002, que és el següent:

1. Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei qualificada d'immigració.

2. Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'aprovació de la ratificació del Conveni de seguretat social entre el Principat d'Andorra i el Regne d'Espanya.

3. Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis d'assegurança.

4. Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis bancaris i de serveis financers.

5. Preguntes al Govern amb resposta oral.

(segons llistat annex)

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Francesc Areny Casal i Josep Àngel Mortés Pons, Síndic General i Subsíndic General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Miquel Alís Font
M. I. Sr. Francesc Areny Casal
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany

M. I. Sra. Olga Benazet Dolsa
M. I. Sr. Francesc Casals Pantebre
M. I. Sr. Jordi Daban Alsina
M. I. Sr. Josep Dallerès Codina
M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuré
M. I. Sra. Olga Forné Angrill
M. I. Sr. Patrick García Ricart
M. I. Sr. Josep Garrallà Rossell
M. I. Sr. Marcel Llovera Massana
M. I. Sr. Esteve López Montanya
M. I. Sr. Antoni Martí Petit
M. I. Sr. Jordi Mas Torres
M. I. Sr. Daniel Mateu Melción
M. I. Sr. Joan Monegal Blasi
M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons
M. I. Sr. Càndid Naudi Mora
M. I. Sr. Marc Pintat Forné
M. I. Sra. Clara Pintat Rossell
M. I. Sr. Emili Prats Grau
M. I. Sra. Maria Lluïsa Puig Montes
M. I. Sr. Antoni Riberaygua Sasplugas
M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa
M. I. Sr. Roc Rossell Dolcet
M. I. Sr. Guillem Valdés Alemany

El M. I. Sr. Síndic General ha excusat l'absència del Sr. Josep Areny Fité, per trobar-se fora del país.

També hi és present el M. I. Sr. Marc Forné Molné, Cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Enric Pujal Areny, Ministre de Presidència i Turisme; Juli Minoves Triquell, Ministre d'Afers Exteriors; Olga Adellach Coma, Ministra d'Agricultura i Medi Ambient; Mireia Maestre

Cortadella, Ministra de Finances; Mònica Codina Tort, Ministra de Salut i Benestar; Jordi Visent Guitart, Ministre de Justícia i Interior; Jordi Serra Malleu, Ministre d'Ordenament Territorial; Miquel Àlvarez Marfany, Ministre d'Economia, i Xavier Montané Atero, Ministre de Cultura.

Assisteix també a la sessió el Sr. Valentí Martí Castanyer, secretari general del Consell General.

(El M. I. Sr. Marcel Llovera Massana, Secretari de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 16.20h)

El Sr. Síndic General:

Abans de començar l'ordre del dia previst per la sessió, i havent estat presentada una pregunta que ha obtingut la declaració d'urgència per part del Sr. Jaume Bartumeu Cassany, en qualitat de president del Grup Socialdemòcrata, proposo la inclusió d'un cinquè punt en l'ordre del dia que consistiria en preguntes al Govern amb resposta oral.

Bé, doncs, passem al punt número 1 de l'ordre del dia.

1. Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei qualificada d'immigració.

L'informe de la Comissió Legislativa d'Interior ha estat publicat en el Butlletí número 20/2002 del 12 d'abril, i s'hi han presentat cinc reserves d'esmena per part del Sr. Francesc Rodríguez Rossa del Grup Socialdemòcrata.

El Sr. Francesc Rodríguez Rossa, nomenat ponent per part de la Comissió Legislativa d'Interior exposa l'informe.

Teniu la paraula.

El Sr. Francesc Rodríguez:

Gràcies Sr. síndic.

Tal com queda reflectit en l'informe que ara resumeixo, van ser presentades en el seu moment 163 esmenes parcials al Projecte de llei qualificada d'immigració.

La comissió ha estat convocada un total de tres sessions, que s'han desenvolupat al llarg de deu reunions, per examinar les esmenes presentades i per fer les votacions escaients. Del resultat d'aquesta anàlisi i de les decisions preses pels membres de la comissió en resulta que 24 esmenes han estat aprovades per unanimitat i 4 per majoria. D'altra part, han estat admeses a tràmit totes les esmenes transaccionals proposades, 40 de les quals han estat aprovades per unanimitat i 4 per majoria. Finalment, 51 esmenes no han estat aprovades i 40 han estat retirades.

El treball en comissió ha estat llarg -fins i tot ha calgut allargar el termini de presentació de l'informe, encara que també han estat determinants en aquest fet factors aliens a la comissió, com vostès ja saben. Com deia, el treball ha estat llarg i intens. Cal dir que la complexitat evident del Projecte de llei ha comportat una complicació en l'anàlisi detallada del text, cosa que ha estat determinant perquè s'allargués el període per enllestir els treballs. Així mateix, aquesta complexitat del text presentat pel Govern ha provocat que el mateix contingués errors de sistemàtica que, malgrat no haver estat motiu d'esmena calia corregir per tal d'aconseguir una unitat de lectura correcta; aquestes correccions formals han estat degudament detallades en l'informe, en una nota que figura just després del resultat de la votació de les esmenes. Tanmateix, un error de transcripció ha fet que al text de l'informe de la comissió publicat en el Butlletí del Consell General hi figurin, al final del desè paràgraf de l'exposició de motius, els mots "vuit anys" quan en realitat hauria de dir "set anys". Si no hi ha inconvenient, la comissió proposa que també es corregeixi aquest error.

El Sr. Síndic General:

Tothom hi està d'acord?

El Sr. Francesc Rodríguez:

L'informe que acabo de presentar inclou de forma explícita tots i cadascun dels acords adoptats per la comissió -ja sigui per unanimitat o per majoria-, i ha estat publicat en el Butlletí del Consell General número 20/2002, del 12 d'abril, i es presenta avui al Ple per tal que aquest es pronunciï al respecte.

El Sr. Síndic General:

Moltes gràcies.

Bé, doncs, acabada la intervenció del ponent, i abans de procedir al debat i a la votació de les reserves d'esmena, demanaria al Sr. Francesc Rodríguez si vol procedir al debat i a la votació de les esmenes per separat o en conjunt?

Sr. Francesc Rodríguez.

El Sr. Francesc Rodríguez:

Si no hi veu cap inconvenient i si no hi veu ningú inconvenient, el que proposo és fer la...

jo, almenys, proposo fer la defensa de les cinc reserves d'esmena conjuntament.

Ara, vist que es tracten dos temes diferents, proposo fer la votació en dues vegades: una l'esmena

161

-que és la que fa referència a la Borsa de treball- i les esmenes 5, 6, 19 i 162 -que fan referència a les competències que demanem pel Consell General quant a la votació de les quotes.

El Sr. Síndic General:

D'acord.

Tothom està d'acord, doncs, procedirem al debat conjunt de les cinc reserves d'esmena i a la votació per separat, ja que es faria en dos blocs: un seria l'esmena 161 sola, i després, serien les esmenes 5, 6, 19 i 162.

D'acord?

Doncs, molt bé. Teniu la paraula Sr. Rodríguez per la defensa de les reserves d'esmena.

El Sr. Francesc Rodríguez:

Gràcies.

La defensa d'aquestes esmenes que s'han reservat es va fer, a bastament, durant els treballs d'anàlisi en comissió dels canvis proposats al redactat del projecte de llei. Per tant, allò que ara faré és un breu exposat que resumeixi els arguments ja aportats.

Pel que fa a l'esmena relativa a la creació de la Borsa de treball, poca cosa hi ha a dir. El Govern liberal ve expressant des del 1995 que sí, que vol crear aquest servei, però no ho fa. Sembla, pel que ens diuen els companys consellers liberals de la Comissió d'Interior, que ara sí, que el Govern té a punt el text detallat de creació del Servei d'ocupació. Si és veritat -cosa que esperem-, nosaltres encara no el coneixem, i per això insistim: d'una banda, volem que sigui mitjançant una disposició legislativa -ja que pel que es veu, segons quins tipus d'acords i de resolucions del Consell General el Govern creu totalment innecessari respectar-los- doncs, que quedi fixada la creació del servei, i que a més es determini un temps màxim per fer-ho. Si el Govern ja té els textos a punt, i està disposat a fer-ho fins i tot abans dels terminis que es proposen a l'esmena, (sis mesos des de l'entrada en vigor de la Llei, per tant uns deu mesos des del dia en què s'aprovi, -suposo que avui- temps més que suficient després de sis anys de preparació) el Grup Parlamentari

Lliberal que li dóna suport no havia i no ha de tenir cap inconvenient en què l'esmena prosperi. I saben els companys de la Comissió Legislativa d'Interior saben -i avui ho dic aquí- que el problema no és el nom, com algú ha insinuat, ja que el nom que ha de tenir el servei no ens preocupa ni creiem que preocupi a ningú, i estàvem disposats a fer una transacció per deixar en mans del Govern el bateig del servei. Tanmateix, vull recordar que al "Pla d'acció per a la creació d'una Borsa de treball" presentat pel Govern del Sr. Forné el 1996, el nom que es proposava és el que queda explícit en l'enunciat, i que al punt tercer del Pla, en el que s'exposaven les alternatives possibles de funció, la detallada en l'apartat b) -la que proposem que s'adopti en la nostra esmena- portava per nom "Servei de col·locació". Per tant, la nomenclatura utilitzada en la nostra esmena només fa que reprendre la terminologia proposada el 1996 pel Govern liberal, i si jo o algun altre company hem utilitzat, en algun cas, per definir aquest servei els mots "oficina de col·locació", tampoc penso que calia que se'ns tractés pràcticament d'anatemes, i se'ns recordés que el nom adoptat finalment -segons sembla- pel Govern és Servei d'ocupació.

Tornant al fons de la qüestió, repeteixo, si el Govern vol tirar endavant el servei, aquesta és una esmena innòcua, però que marca la voluntat del legislador en un sentit clar: que es porti a terme en un termini breu, però suficient, i seguint l'alternativa expressada en l'apartat b) del "Pla d'acció per a la creació de la Borsa de treball", ja esmentat, que diu, i cito: "Una Borsa de treball en què hi hagi una vinculació expressa pel que fa a la concessió de noves autoritzacions de treball"; -fi de citació. La llei d'immigració que s'aprovarà no estableix ni fa cap referència a una vinculació expressa en la concessió d'autoritzacions d'immigració per treballar amb les dades existents al servei d'ocupació. Només mitjançant l'esmena que vam presentar a l'apartat 1 de l'article 24, transaccionada en comissió, es fa referència a les "dades i anàlisis aportades per l'organisme competent en matèria d'ocupació", però en cap cas queda dit que hi ha d'haver una relació vinculant. Si s'aprova l'esmena que hem reservat, aquest caràcter vinculant queda indirectament reflectit en el text, i queda perfectament recollida la nostra voluntat i la que expressava el cap de Govern el 1996, quan definia el que -al seu entendre- havia de ser el servei -permeti'm que el citi-: "Una Borsa de

treball que no hauria d'ésser solament un servei de dades, és a dir, un servei en el qual es recopilen les dades laborals d'empreses i de persones que demanen feina sinó molt més, una borsa en què hi hagi una vinculació entre la concessió d'autoritzacions de treball i el treball disponible al país i la demanda de treball."

Potser se'ns dirà que, encara que no quedi escrit, a la pràctica ja serà així. Potser sí, o potser no. L'actual Govern potser ho farà així... el proper no ho sabem. Si queda escrit, almenys queda clar que, faci el que faci el govern de torn, la voluntat del legislador és aquesta. I em consta, o almenys així ho he de deduir de les manifestacions fetes pels diferents membres de la Comissió d'Interior, que la totalitat dels aquí presents així ho volem. Per això, no entenc que no s'aprovéss aquesta esmena en comissió, i per això us demano de votar afirmativament la reserva que hem fet.

Les altres quatre esmenes reservades es refereixen a un mateix tema: quina és la institució que ha de definir el creixement quantitatiu de la població d'Andorra per causa d'immigració, o dit d'una altra manera, qui ha de definir la política global d'immigració? Nosaltres pensem que és el Consell General.

Bàsicament són dos els motius que ens van fer plantejar aquestes esmenes i, també breument, els resumiré tot seguit. El primer ja el vam esmentar en fer la defensa de l'esmena a la totalitat presentada a aquest projecte de llei, i és l'abdicació que faria el Consell General a favor del Govern del poder i l'obligació de fixar la política migratòria pel que fa a les autoritzacions de residència i treball i de fronterer. És evident que la política migratòria pel que fa a les autoritzacions de temporada, entesa aquesta en el sentit de l'apartat 6 de l'article 24, i no en el de l'apartat 7, -tornarem més endavant sobre aquest tema- ha de ser de la competència del Govern, ja que formen part bàsicament de les decisions de política econòmica. Però, allò que no hauria de poder fer el Govern és ser pare i padrí, és a dir, tenir la potestat de fixar unes quotes parcials o generals que depenen de la política migratòria i alhora la defineixen.

D'altra part, la Constitució diu en el seu article 40, que la regulació dels drets reconeguts al títol II només es pot dur a terme per llei; certament, la llei que suposo que avui s'aprovarà regularà -de forma confusa en més d'un punt, però ho farà- la majoria d'aspectes relatius a la política immigratòria, però, en

deixa un de banda, i és essencial: la definició de la política general, del creixement migratori, que en cada moment el poble d'Andorra es vulgui dotar. Discrepem de les manifestacions del ministre de Justícia i Interior fetes en el moment de debatre l'esmena a la totalitat a aquest projecte de llei. Hem de ser conscients que el nostre cas no és assimilable al de la majoria dels nostres veïns, en els que la política migratòria es deixa en mans del Govern de forma gairebé total, i això per diferents raons.

La primera, perquè les quotes, ja sigui la general o les especials, tenen a casa nostra una rellevància jurídic-política enorme. L'Aute del Tribunal Constitucional que va declarar la Llei qualificada d'immigració de 9 de novembre del 2000 contrària a la Constitució, es refereix especialment, a la consideració jurídica primera, a la realitat demogràfica d'Andorra. Entre altres es diu, -la citació no és literal- que l'antiga sensibilitat de reserva davant de l'estranger es va aguditzar a partir del creixement demogràfic i econòmic, i que avui, aproximadament tan sols un terç del total d'habitants d'Andorra té la nacionalitat andorrana. Per tant, les quotes operen sobre una situació demogràfica particular, conseqüència d'uns processos històrics precisos que condicionen. Les quotes, en el nostre cas, no són una simple mesura de política econòmica, com sol ser en altres països, sinó que poden ser una decisió rellevant de cara al manteniment de l'Estat andorrà. Fins i tot podríem arribar a dir que, a la llarga, pot tenir un impacte intens en la configuració del percentatge de ciutadans nacionals. Per tot això, pensem que una decisió tan rellevant ha de ser presa, per la seva especial incidència i per les particularitats d'índole institucional, pel legislatiu, pel Consell General.

També el referit Aute del Tribunal Constitucional diu en un altre lloc -i aquí sí que cito-: que "la reserva constitucional de llei opera, en aquest cas, en un doble sentit: com obligació del legislador de regular tota la matèria reservada i com un límit imposat al Govern, que li impedeix ordenar jurídicament les matèries que tan sols corresponen al legislador"; fi de citació. I nosaltres afegim que la fixació de les quotes generals, pensem que és un dels elements essencials de la política migratòria i que haurien de ser fixades pel legislador. Ja per tancar aquest primer apartat, o aquesta primera motivació, he de dir que continuem tenint dubtes sobre la

constitucionalitat del redactat, en aquest punt concret, tal com ha quedat després del pas en comissió, conscients i convençuts que el cas d'Andorra és particular, pels motius que he exposat, i conscients també que el nostre text constitucional és molt restrictiu quant a la reserva de llei dels aspectes que regulen els drets i els deures dels estrangers.

El segon motiu que fa que defensem l'aprovació d'aquestes esmenes és més polític i, per tant, més fàcilment oposable. El resumiré de forma clara: nosaltres volem, en contra de l'opinió d'alguns (i no només en aquesta Cambra), que el principi establert en l'apartat 4 de l'article 1 de la Constitució, que diu que el règim polític d'Andorra és el Copríncipat parlamentari, sigui sempre una realitat i es vegi reforçat, sempre que sigui possible i raonable. És cert que en la majoria de democràcies occidentals hi ha hagut en els darrers anys una tendència creixent a cedir pes polític del legislatiu a favor de l'executiu. Nosaltres també hi estem d'acord, si aquesta cessió es fa en pro de facilitar el bon i just funcionament de les institucions de l'Estat, però no sempre és així. Massa sovint aquestes cessions -i no dic que sigui el cas d'Andorra- s'han fet per tal de facilitar als governs l'adopció de mesures que gairebé sempre han tingut molt en compte la política econòmica i poc la política social. En el cas que estem tractant, si el Consell General conserva -i dic conserva perquè fins que el Govern liberal va decidir no tornar a proposar la votació d'una llei de quotes, aquestes sempre havien estat votades pel Consell- com deia, si conserva aquesta potestat, el Govern no ha de tenir cap dificultat en fer-se votar les quotes que proposi, si són degudament justificades, i es presenta de forma positiva la viabilitat (des de tots caires: llocs de treball, llocs d'habitatge, serveis educatius, serveis sanitaris, seguretat, altres serveis, etc.), la viabilitat d'autoritzar l'accés de nous residents a Andorra. L'agilitat necessària invocada ja en més d'una ocasió en aquesta sala, insistim que no és un argument vàlid per a nosaltres, ja que si és absolutament necessari, una llei pot ser aprovada en 48 hores; i en el cas improbable que s'hagués d'aplicar aquest sistema, en aquest cas, això voldria dir que el Govern del moment no hauria fet la seva feina de dirigir la política nacional, o almenys que ho hauria fet amb una manca de previsió flagrant i preocupant. Si el Govern -el que sigui- tingués dificultats en fer-se aprovar una quota, seria perquè la política migratòria defensada per la majoria que li donés suport i la seva no serien coincidents -i

en aquest cas pensem que haurien de prevaler els arguments del legislatiu pel fet que, com dèiem adés, estem en un règim parlamentari-, o bé perquè estaria governant en minoria, amb les limitacions evidents que en aquest o qualsevol altre tema això pot comportar.

Crec que m'he estès prou en les consideracions que ens han portat a reservar cinc esmenes per demanar que siguin votades avui pel Ple de forma positiva. Pensem que els arguments són consistents i suficients. Si vostès, consellers generals, creuen el mateix, votin favorablement les reserves i contribuïran a millorar una mica un text que, encara que té la virtut d'existir, difícilment podrem dir que és bo.

Gràcies.

El Sr. Síndic General:

Abans de passar a la intervenció dels grups parlamentaris el Govern vol intervenir? No?

Passem, doncs, a la intervenció dels grups parlamentaris.

Pel Grup Mixt intervé... Sr. Joan Monegal teniu la paraula.

El Sr. Joan Monegal:

Gràcies Sr. síndic.

La postura enfront a la reserva d'esmena efectuada a l'esmena 161 dels consellers Jordi Mas, Joan Monegal, Olga Forné i Josep Garrallà i, en concret, al que es refereix a la disposició addicional creant la Borsa de treball i lliurant mandat al Govern perquè defineixi el règim de funcionament de dit organisme, també ja fou exposada en la intervenció del Consell General del 13 de desembre abans al·ludit, per mitjà de la qual avançàvem que, si bé la creació d'una institució que reflecteixi la situació nacional de treball és imprescindible per a determinar la política general en matèria d'immigració paral·lelament amb altres paràmetres deduïts de les necessitats socials i econòmiques del país, també insistíem, en aquella sessió, en el fet que l'impuls per a la creació d'aquest servei i el seu desenvolupament normatiu havia, al nostre entendre, d'emergir en el si d'una normativa específicament laboral. Després, doncs, de reivindicar davant d'aquest Consell General la necessitat de promoure i impulsar la legislació convenient en matèria laboral i trobar en el si de la mateixa la ubicació idònia per a la creació del servei que reflecteixi la situació nacional del treball, afegíem a les argumentacions

precedents, que s'esqueia la regulació del mateix mes en aquell context laboral, per quant al tractament d'una borsa de treball o d'un servei d'ocupació, s'ha d'efectuar des d'un punt de vista global i no, únicament per aquelles persones no nacionals que sol·liciten una autorització de residència i treball, preveient, per conseqüent, dit servei com una eina per a evidenciar i detectar la situació laboral socialment deduïda de l'àmbit nacional.

Creiem, doncs, que la postura introduïda per l'esmena és plenament lícita, però no havent estat acollida en el si de la comissió, i reempenent les consideracions enunciades en aquell Consell General del dia 13 de desembre, insistim en què la regulació del servei en qüestió pensem que quedaria desvirtuada si es regulés mitjançant el present instrument legal, és a dir, la Llei qualificada d'immigració gestionada únicament per a la política d'immigració i no pensada per a les necessitats laborals globals del nostre país.

Quant a les reserves d'esmena 5, 6, 19 i 162, les quals s'agrupen al voltant d'una intenció clara i legítima consistent en establir mitjançant mandat legal que el Consell General determini els paràmetres quantitatius en matèria d'immigració per a l'atorgament d'autoritzacions que comportin la qualitat de resident al Principat d'Andorra, així com periòdicament, aprovi la política d'immigració definida pel Govern, la postura, novament, l'hem de retrobar en la sessió del Consell General del 13 de desembre del 2001, en la qual analitzàvem l'esmena a la totalitat presentada al Projecte de llei qualificada d'immigració, ja avançàvem, també, amb una certa coincidència amb el Grup Parlamentari Socialdemòcrata que la intervenció del Consell General, al nostre entendre, enriqueix notablement la determinació a les quotes d'autoritzacions d'immigració. Amb aquest objectiu, i essent molt sensibles al fet que dita intervenció no alentís o desvirtués les facultats governatives en el marc del context legal de la Llei qualificada d'immigració per a la determinació de quotes d'autoritzacions d'immigració, es proposava la possibilitat que mitjançant el Consell General s'aprovessin propostes d'acord, les quals s'adoptessin i s'analitzessin posteriorment per part del Govern com un altre element imprescindible per a determinar les polítiques d'immigració definides pel Govern.

Aquests propòsits enunciats en aquella intervenció davant del Consell General, es

materialitzaven mitjançant la corresponent esmena a l'article 24.1, determinant que el Govern tindria en compte per establir la seva política general en matèria d'immigració la situació nacional del treball i les propostes d'acord adoptades pel Consell General.

A diferència d'aquest posicionament, els objectius de les reserves d'esmena avui analitzades imposen una participació molt més activa del Consell General en la determinació dels paràmetres, almenys quantitatius, en matèria d'immigració per a l'atorgament d'autoritzacions de residència al Principat d'Andorra, i òbviament incideixen en la celeritat i flexibilitat de reacció de la política governativa en matèria d'immigració.

En la nostra opinió, el nostre model satisfia plenament i de forma suficient, sense entorpir la gestió de l'Estat en la definició de la política d'immigració, el principi de democràcia participativa, ja que dins dels eventuais agents socials que poden intervenir de forma consultiva en el disseny de dita política, també establí la participació del propi Consell General mitjançant l'adopció d'acords en la matèria. Tanmateix, i malgrat s'ha refusat la nostra esmena, hem de reconèixer que l'articulat de la Llei no exclou la intervenció d'actors i organismes públics i privats, determinant la necessitat -a fi de definir la política immigratòria- d'efectuar per part del Govern consultes prop de la Cambra de Comerç, Indústria i Serveis, de les organitzacions empresarials, professionals i sindicals i prop de les associacions d'àmbit nacional que tinguin interès en la matèria d'immigració, així com aquell organisme competent en matèria d'ocupació.

Hi ha, doncs, com podríem definir, una democràcia participativa d'una sèrie de sectors per a concretar el disseny en política d'immigració, si bé no la democràcia deliberativa que podríem entendre-la, deduïda de la reserva o de les reserves d'esmena analitzades.

Atenent, doncs, als antecedents, creiem que la voluntat de la societat civil emesa d'una manera consultiva, respon suficientment a les necessitats d'anàlisi, disseny o concertació de la política social desitjada en l'àmbit de la immigració, divent reconèixer que la competència funcional en la determinació i quantificació de dita política, considerant els mitjans operatius de què disposa, és evident

que resideix majoritàriament en el propi Govern.

El Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, a continuació té la paraula el Sr. Cándid Naudi.

El Sr. Cándid Naudi:

Gràcies Sr. síndic.

En relació a la reserva d'esmena número 161 presentada pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata en la que es fa referència a la creació d'un organisme denominat "Borsa de treball", ja tractat anteriorment en aquesta sala l'any 1996, hem de manifestar que la nostra voluntat i la de vostès es confluen, almenys, en part.

Perquè el que nosaltres denominem Servei d'ocupació té pràcticament la mateixa finalitat que la tan anunciada Borsa de treball, constant en el Pla d'accions de l'any 1996.

Succeeix, però, que avui estem a l'any 2002, i que tenim, com he dit, un text que a l'any 1996 no teníem, i unes necessitats que evolucionen permanentment, i a les que s'ha de donar resposta.

La nostra resposta és la creació immediata d'aquest organisme, però no durant els propers sis mesos des de l'entrada en vigor de la Llei d'immigració, tal com preveu l'esmena reservada, sinó de forma immediata; abans, *inclús*, que la llei prengui efecte perquè és únicament amb la intervenció d'aquest servei que la Llei pot desplegar les finalitats desitjades.

En relació a les funcions i a l'abast d'aquest servei, -a més del que el Sr. ministre d'Interior ja va respondre en la pregunta escrita formulada des del Grup Socialdemòcrata- els diré que les funcions d'aquest servei basat en els principis de gratuïtat, racionalitat i transparència seran: recollir i tractar tota la informació del treball a Andorra; orientar els demandants d'ocupació a què puguin trobar un lloc de treball adequat; orientar els oferents en la recerca de treballadors; fomentar la formació dels demandants d'ocupació; fomentar ensems accions formatives sobre el treball i l'ocupació a partir de la detecció dels fluxos d'oferta i demanda laboral; captar i tractar les demandes d'ocupació i les ofertes de treball; intermediar entre l'oferta i la demanda; i finalment, i d'importància capital per a la Llei que estem

debatent, oferir al Govern tota la informació necessària per poder qualificar i quantificar els fluxos migratoris mitjançant les corresponents quotes.

Per tant, la nostra proposta està en sintonia, tant amb el que fou determinat en aquell Pla d'accions, avui evocat, com amb el text sotmès a la decisió d'aquesta Cambra.

No podem, per tant, votar favorablement la reserva d'esmena ja que, malgrat que la coincidència de voluntats és notòria, el mecanisme de posta en funcionament i la seva operativitat l'entenem, des de les files lliberals, com a immediata i totalment indispensable per poder assolir les necessitats del text sotmès avui a debat.

Pel que fa a les reserves d'esmena agrupades, números 5, 6, 19 i 162 relatives a la diferent apreciació de reservar al Consell General la quantificació de les quotes d'immigració o permetre al Govern portar la seva política d'immigració quantificant i qualificant aquelles quotes, és un debat que tant en la mateixa esmena a la totalitat presentada al text fa uns mesos pel Grup Socialdemòcrata com en el si de la Comissió Legislativa d'Interior va ser tractat profusament.

És cert que proposem un sistema en completa ruptura amb l'esquema de competències que ha estat emprat fins a l'actualitat, en el qual el Consell General definia concretament la política conjuntural en matèria d'immigració mitjançant la fixació per llei de quotes periòdiques. Això, però, no significa que el nou projecte de llei permeti que el Govern dissenyi qualsevol política d'immigració.

El Consell, a través d'aquesta llei, defineix el marc de garanties i els límits d'aquesta política. Quan defineix, per exemple, de forma precisa el tipus d'autoritzacions, els criteris i els procediments d'anul·lació i de negació o de renovació de les autoritzacions, precisa, també, de forma clara els criteris respectius de concessió de les autoritzacions temporals i de les autoritzacions renovables.

Per tant, s'ha volgut que la llei predetermini les orientacions generals i el mecanisme de gestió de les quotes d'immigració i de concessió de les autoritzacions d'immigració que el Govern haurà de respectar.

A més, els paràmetres quantitius de concessió de les autoritzacions d'immigració estan estrictament vinculats a la definició de les necessitats econòmiques que requereixen,

sovint, una resposta immediata i que no es poden, sempre, planificar a llarg termini.

Aquesta realitat és especialment sensible a Andorra ateses les característiques reduïdes del mercat interior de treball.

La llei ha de permetre, en especial, un procediment àgil de resposta a les necessitats conjunturals d'un sector econòmic que no ha pogut trobar els professionals que necessita Andorra per un temps determinat. El treball temporal no es limita a les activitats que només poden exercir a Andorra durant una temporada de l'any, com per exemple: monitors d'esquí.

S'ha pogut constatar, a bastament a Andorra, que el procediment parlamentari s'adapta difícilment a aquest tipus de canvi, en especial pel que fa a les necessitats conjunturals. Comporta, per tant, un risc d'imprevisió i de desfasament amb la realitat econòmica.

Aquest procediment no permet donar una resposta immediata a les necessitats concretes, per la qual cosa es creen, inevitablement, situacions d'il·legalitat, i de manera artificial la situació dels immigrants pot esdevenir precària.

És cert que aquesta política és un element fonamental de l'acció general del Govern en matèria econòmica i social. El Govern ha de disposar de totes les eines, i ha de ser plenament responsable de la seva política en aquesta matèria per exercir plenament el seu rol institucional.

El nou esquema de competències que proposem, a més, es troba en perfecta consonància amb el que impera en la gran majoria dels estats europeus. En aquests estats és el Govern que fixa i gestiona els contingents o les quotes d'immigració.

Per tant, d'acord amb l'exposat i el que ja ha estat dit des del Grup Parlamentari Lliberal en altres debats com en la pròpia comissió, no podem votar favorablement a les reserves d'esmena agrupades, per entendre que el text sotmès a debat comprèn una nova concepció de la gestió de la immigració que entenem eficaç i ajustada a dret.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Bé, acabat aquest primer torn d'intervencions, alguna altra intervenció?

Bé, si no hi ha més intervencions procedirem, doncs, a les votacions.

Començarem per la votació de l'esmena reservada número 161 de l'informe de la ponència.

Sí és sí a l'esmena, i no, doncs, és no a l'esmena i, per tant, aprovació de l'article tal com ha sortit de la comissió.

Sr. secretari general, si us plau.

El Sr. secretari general:

Sr. Jordi Mas Torres : No

Sr. Daniel Mateu Melción : No

Sr. Joan Monegal Blasi : No

Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No

Sr. Cándid Naudi Mora : No

Sr. Marc Pintat Forné : No

Sra. Clara Pintat Rossell : No

Sr. Emili Prats Grau : No

Sra. Maria Lluïsa Puig Montes : No

Sr. Antoni Riberaygua Sasplugas : No

Sr. Francesc Rodríguez Rossa : Sí

Sr. Roc Rossell Dolcet : No

Sr. Guillem Valdés Alemany : No

Sr. Miquel Alís Font : Sí

Sr. Francesc Areny Casal : No

Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí

Sra. Olga Benazet Dolsa : No

Sr. Francesc Casals Pantebre : Sí

Sr. Jordi Daban Alsina : No

Sr. Josep Dallerès Codina : Sí

Sr. Joan Albert Farré Santuró : No

Sra. Olga Forné Angrill : No

Sr. Patrick García Ricart : No

Sr. Josep Garrallà Rossell : No

Sr. Marcel Llovera Massana : No

Sr. Esteve López Montanya : Sí

Sr. Antoni Martí Petit : No

El Sr. Síndic General:

Sr. secretari voleu procedir al recompte si us plau?

El Sr. Marcel Llovera :

21 no; 6 sí.

El Sr. Síndic General:

Bé, moltes gràcies.

Doncs, a la vista del resultat de la votació, queda desestimada...

(Se senten veus)

... Perdó?... Són 20 no, i 6 sí?

... No, 21 és correcte.

21 no, i 6 sí.

Moltes gràcies.

Bé, doncs, a la vista del resultat queda desestimada l'esmena i es manté l'article tal com ha sortit de la comissió.

Passem a la votació següent de les esmenes reservades números 5, 6, 19 i 162 de l'informe de la ponència.

Doncs, sí és sí a les esmenes, i no és, doncs, no a les esmenes i, per tant, aprovació del text tal com ha sortit de la comissió.

Sr. secretari general si us plau.

El Sr. secretari general:

Sr. Daniel Mateu Melción : No

Sr. Joan Monegal Blasi : No

Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No

Sr. Cándid Naudi Mora : No

Sr. Marc Pintat Forné : No

Sra. Clara Pintat Rossell : No

Sr. Emili Prats Grau : No

Sra. Maria Lluïsa Puig Montes : No

Sr. Antoni Riberaigua Sasplugas : No

Sr. Francesc Rodríguez Rossa : Sí

Sr. Roc Rossell Dolcet : No

Sr. Guillem Valdés Alemany : No

Sr. Miquel Alís Font : Sí

Sr. Francesc Areny Casal : No

Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí

Sra. Olga Benazet Dolsa : No

Sr. Francesc Casals Pantebre : Sí

Sr. Jordi Daban Alsina : No

Sr. Josep Dallerès Codina : Sí

Sr. Joan Albert Farré Santuré : No

Sra. Olga Forné Angrill : No

Sr. Patrick García Ricart : No

Sr. Josep Garrallà Rossell : No

Sr. Marcel Llovera Massana : No

Sr. Esteve López Montanya : Sí

Sr. Antoni Martí Petit : No

Sr. Jordi Mas Torres : No

El Sr. Síndic General:

Sr. secretari voleu procedir al recompte si us plau?

El Sr. Marcel Llovera :

21 no, 6 sí.

El Sr. Síndic General:

Bé, moltes gràcies.

Doncs, a la vista del resultat de la votació queden desestimades les esmenes i es manté el text tal com ha sortit de la comissió.

Acabat, doncs, el debat i la votació de les reserves d'esmena, i abans de procedir a la votació del Projecte de llei qualificada, demanaria si algun grup vol intervenir.

Pel Grup Mixt, el Sr. Patrick García... no?

Sr. Joan Monegal teniu la paraula.

El Sr. Joan Monegal:

Gràcies Sr. síndic.

La nostra postura, pel que fa a la política d'immigració, sempre s'ha regit per tal de dotar Andorra d'una societat justa i cohesionada; propòsit, que aquí, a Andorra, s'ha d'articular atenent la peculiaritat d'ésser un país on existeix una desproporció evident entre la població forana i l'autòctona. Aquestes paraules quedaven de forma explícita contingudes en el discurs d'investidura del M. I. Sr. Jordi Mas. En aquells moments s'analitzava de forma recent el pronunciament del Tribunal Constitucional mitjançant l'Aute del dia 9 de febrer del 2001, declarant d'inconstitucionalitat radical l'article 6.1 de la Llei qualificada d'immigració, i afegint que aquesta inconstitucionalitat podria arribar a contaminar qualsevol dels articles de la llei esmentada que fos interpretat d'acord amb ell.

Com a reacció a aquestes diferències constitucionals, el nostre grup proposava la promulgació d'una Llei d'immigració que fos respectuosa amb els principis constitucionals i que regulés la immigració com un factor de transcendental incidència en els aspectes socials, com d'influència, també, en l'economia del país, i tot harmonitzat, evidentment, amb la regulació internacional que es fa en relació a les

matèries d'immigració així com amb la normativa derivada dels drets humans.

A ningú escapa que la immigració constitueix, per ella mateixa, un dels grans temes de l'agenda política dels nostres dies, i que la tendència és sempre cercar la seva regulació abordant la mateixa des d'una visió a llarg plaç, buscant valors que assegurin no solament la convivència més harmònica possible sinó també la consecució de patrons socials més justos i equitatius, basats en la cultura dels drets humans com abans hem avançat.

Però, també és cert que la regulació del fonament de la immigració és d'una gran complexitat jurídica i social. Justament, la voluntat de no causar major retard en la promulgació d'una llei que reguli la situació actualment d'unes 7000 persones afectades per dita llacuna legal, va ser un dels motius essencials per no posar el model d'immigració del Govern en tela de judici mitjançant una esmena a la totalitat o un text alternatiu. Ara bé, el que sí des del nostre grup sempre s'ha volgut tenir present en relació al Projecte de llei d'immigració plantejat, ha estat que no es produís vulneració dels drets que per mitjà de la Constitució es proclamen per al nostre Estat. No podíem deixar, que la norma que regulés la immigració es plantegés en base a una lògica tendint a entendre l'estranger com aquella persona que no comparteix els nostres atributs o identitats i, per tant, el qual tampoc ha de compartir els nostres drets.

Tanmateix, la regulació que el nostre grup pretenia en matèria d'immigració, havia de plantejar-se o fonamentar-se en un principi normatiu bàsic com és el de l'ordre públic, autolegitimant la regulació en concret de les persones no nacionals, per raons de convivència harmònica, de pau social i de seguretat jurídica.

Hem d'ésser conscients que ja de per si, una llei d'immigració mitiga o matisa els principis d'igualtat o de no discriminació, ja que es tracta, doncs, de donar el vist i bo de l'Administració enfront a una petició d'una persona estrangera a l'estància, a la residència o al treball, i aquests drets no els hi vénen reconeguts a dita persona "per ser", sinó després de la revisió administrativa de la seva sol·licitud i els requisits que ha de complir segons la legislació interna del país concernit. I és així per quant el principi d'igualtat, consagrat en totes les Cartes Magnes democràtiques, no està vigent per als estrangers, que solament podran ser reconeguts com "home igual" en

tant i en quant la legislació interna reconegui dita igualtat que, en tot cas, no és absoluta, ni formal.

És per aquestes connotacions, que el nostre grup va, en el seu dia, formular diverses esmenes a l'articulat tendents a suprimir la menció "estranger" o "estrangera" per entendre-la innecessària en diversos articles del projecte de llei, i a la vegada per deduir de dita terminologia una connotació pejorativa, que per ella mateixa ja introduïa una situació de desigualtat o més aviat de diferència. Finalment, en la negociació de les esmenes i per la dificultat que significava la variació proposada, vàrem decidir de retirar-les, tot en benefici de la simplicitat del tràmit de promulgació de la referida llei.

Ara bé, el precedent apartat ens introdueix en una lògica comunament aplicada en la regulació de la immigració que no és altra que aquella de pensar en la redacció d'un text, amb la finalitat única i exclusiva de vetllar per evitar qualsevol situació d'irregularitat. Seria, però, una perversa utilització de la norma, assimilar la irregularitat al concepte d'il·legalitat vist des d'una òptica que ultrapassés l'àmbit del dret administratiu estricte. En el cas de la norma d'immigració, aquesta assimilació seria injusta.

Teníem el convenciment abans de la introducció de les esmenes formulades pels grups de l'oposició i de les negociacions de les eventuais transaccions dels articulats tingudes en el si de la Comissió Legislativa d'Interior, que la norma proposada francament emergia d'aquests principis restrictius, i que evidentment precisava d'una necessària correcció, almenys en la filosofia del seu plantejament.

Pensem altrament que la immigració eventualment clandestina que ens arriba al nostre país, s'ha produït justament per una absència de norma provocada per la gran dilació -excessiva al nostre entendre- i retard del plantejament de la mateixa per part del Govern.

Fa pocs dies, el Sindicat Andorrà de Treballadors denunciava que, a fi de resoldre la manca de mà d'obra existent en alguns sectors empresarials, aquests procedien a la contractació sense alta a la Seguretat Social i vulnerant les normes d'immigració. Però, el fet d'aquesta il·legalitat -si existeix-, endemés d'ésser provocada per un fet exterior a la voluntat dels empleats, allò que únicament

provoca, és una sèrie d'efectes negatius per als mateixos treballadors, com, per exemple, la sobre explotació i els salaris per sota dels mínims interprofessionals.

Així, doncs, la lògica que hem volgut introduir mitjançant les esmenes en el seu dia formulades, ha estat la de fer una llei que, en primer lloc, acabi amb la precarietat de totes les persones immigrants assalariades que actualment es troben tant sols legitimades amb el rebut rosa, i en segon lloc, que d'avui en endavant, que també, aquest text sigui respectuós amb els drets constitucionals proclamats, i no es converteixi en una eina d'exclusió sinó de regulació de les sol·licituds en el seu marc instades, i d'integració, a valorar sota els criteris de legalitat, d'igualtat i de seguretat jurídica.

Per una altra banda, som conscients que el dret desplegat en matèria d'immigració és un conjunt de normes jurídiques que regulen i organitzen la relació que es genera entre la persona estrangera i l'Estat que la rep, relació que es genera per la mera presència d'aquella en el territori de l'Estat receptor, sotmesa a la jurisdicció d'aquest. Està clar que es tracta d'un sector del dret públic, amb àmbits que incideixen tant en el dret constitucional com en el dret administratiu. Per tant, el dret relatiu a la regulació de la immigració esdevé un dret estatal, el qual no podem negar que desenvolupa una de les àrees normatives que reflecteixen més fidelment la sobirania d'un estat. Així, podem afirmar que la major part de les qüestions relacionades amb la immigració, avui en dia, encara es regulen amb independència de cada un dels estats, i fins i tot, entre els estats membres de la Unió Europea.

Aquests aspectes ens han fet ser molt sensibles a l'hora d'analitzar articles com el 4, 5 i concordants, relatius a l'aplicació d'aquella normativa que s'ha d'atendre al moment de regular l'entrada, el sojorn i l'establiment de les persones estrangeres i l'ordre d'aplicació o prelación de dita normativa.

El treball en comissió, s'ha de reconèixer, que ha estat enriquidor, i les pautes seguides en la meua opinió personal, han facultat una anàlisi acurada i exhaustiva de la globalitat del text, tot el que notablement ha transcendit en la millora del mateix, quedant actualment en una redacció que, a criteri d'aquest grup, dona resposta formal al fenomen de la immigració en el nostre país, ordenada dita resposta dins del context normatiu vigent. Tanmateix, i malgrat que

moltes de les esmenes proposades per la nostra agrupació han estat admeses o transaccionades, voldria fer una explícita menció a alguna de les esmenes que no han estat recollides ni acceptades, i que en la nostra opinió contenen una important transcendència per a l'execució dels mandats que es dedueixen de la llei que avui es pretén aprovar.

En el sentit precedent, doncs, i per finalitzar, direm que s'havia interessat l'addició a l'article 24 d'un novè paràgraf, pel qual el Govern no pogués establir la quota especial d'autoritzacions prevista als paràgrafs 6 i 7 d'aquell article, si simultàniament no estableix les quotes d'autoritzacions de residència i treball segons els criteris establerts en el paràgraf 2 d'aquest mateix article. El motiu no era altre que la necessitat d'establir simultàniament la determinació de quotes especials i de quotes d'autoritzacions de residència i treball amb l'ànim que el Govern, amb el redactat proposat, no fixés únicament quotes especials d'autoritzacions d'immigració, desvirtuant així, al nostre entendre, els objectius i les finalitats de la llei.

Davant, doncs, de les reserves efectuades en les corresponents esmenes, se'ns ha fet i dit, que això no passarà i que el Govern, tal com diu la proposta de llei, considerarà, -analitzant les prioritats i les anàlisis efectuades segons el capítol segon en qüestió-, la necessitat de fixar les quotes d'autoritzacions d'immigració. Bé, ens haurem de creure aquestes voluntats, però, entenem que en benefici del principi de seguretat jurídica hagués estat molt més apropiat l'adopció de les esmenes que malauradament han resultat rebutjades.

El Sr. Síndic General:

Passem a la intervenció del Grup Socialdemòcrata. Té la paraula el Sr. Francesc Rodríguez.

El Sr. Francesc Rodríguez:

Gràcies.

D'aquí a una estona votarem a favor o en contra de l'aprovació de la Llei qualificada d'immigració. I ho farem conscients que és una Llei -la d'immigració- necessària i urgent. Però a l'hora de votar valorarem també altres factors, i essencialment, les disposicions que consagra, i la manera en què ho fa.

Fa una estona he dit que no podíem considerar aquesta una bona llei.

La primera dificultat que se'ns presenta és a nivell estructural. Repeticions innecessàries, casuística excessiva, fan que la sistemàtica sigui, al nostre entendre, deficient... i sóc prudent.

Quant al fons, el nostre president ja va exposar, en el moment de fer el debat de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialdemòcrata, quin és el nostre model. També va dir que mitjançant l'adopció de les esmenes parcials que proposàvem es podia millorar el redactat. He de dir i reconèixer que els dubtes d'inconstitucionalitat que exposàvem en aquell moment han quedat en gran part esvaïts ja que, amb bon encert -i els hi ho agraeixo a tots, però especialment als companys de la comissió, que han fet un esforç important per arribar a solucions pactades, quan no ha estat possible aprovar directament les esmenes proposades-, com deia, s'ha modificat parcialment el text inicial en un sentit positiu. Ara bé, altres esmenes essencials per a nosaltres no han estat aprovades.

El manteniment de les quotes especials per sectors d'activitat és injustificable si no és perquè es vol afavorir aquest tipus de quotes front a les quotes generals, i regular d'aquesta manera els fluxos migratoris, establint una provisionalitat per a l'immigrant que de cap manera pot afavorir la integració dels nous vinguts i la cohesió social. D'altra part, les limitacions mantingudes pel que fa a la renovació de les autoritzacions de treball de fronterer ens fan témer que aquesta sigui una altra de les polítiques que intentarà utilitzar de forma habitual i prioritària l'executiu per limitar a la pràctica els drets dels immigrants legalment autoritzats a treballar, amb les mateixes conseqüències que les apuntades, fa un moment, pel que fa a la cohesió social. També, el manteniment de certes disposicions encaminades a no facilitar la mobilitat laboral poden portar, vista l'especial estructuració de la realitat sociolaboral andorrana, a una renovació exagerada del nombre d'immigrants amb un cert arrelament, amb les conseqüents disfuncions de caire social.

Tot això fa que, malgrat la quantitat considerable d'esmenes acceptades, el text final resultant s'allunya encara de forma exagerada del nostre model de gestió dels fluxos migratoris i del model de societat que volem per a Andorra. Pensem que una llei d'immigració

positiva s'hauria de centrar en uns punts bàsics: simplificació dels diferents tipus possibles d'autoritzacions d'estada, que podrien anar acompanyats o no d'un permís de treball; manteniment de les prerrogatives del Consell General per regular de forma global els fluxos migratoris; respecte igualitari dels drets de la persona estrangera, sigui quin sigui el tipus d'autorització que tingui; simplificació màxima de la regulació i establiment d'uns criteris genèrics vàlids per a tots els casos; regulació separada -encara que no independent- de l'activitat professional. Evidentment, -i m'avanço-, el redactat de la llei que avui estem analitzant ja contempla molts d'aquests aspectes. Ho fa, però, de manera parcial, desordenada, mancada de rigor, tan formal com de contingut. Tot això fa que continuem essent crítics quant a la bondat intrínseca de la mateixa.

He dit abans que suposava que avui s'aprovarà aquesta llei... Hauria hagut de dir que no en tinc cap dubte. Després del temps que Andorra ha hagut d'esperar per disposar d'un text articulat que substitueixi les disposicions preconstitucionals que regulen la matèria, hauria estat desitjable que la norma hagués estat fruit del convenciment per part de tots que s'aprovava un bon text, almenys en les seves línies generals.

Només podem fer que lamentar que no hagi estat així, i desitjar que els nostres neguits quant a les dificultats que pot comportar la seva aplicació no es vegin confirmats. Això, tot esperant, també, que en un termini raonable es pugui adoptar un nou text que els esvaeixi definitivament. Ens diran que encara no s'ha aprovat la llei, i que ja en demanem la seva substitució. Ho fem perquè és el nostre deure exposar allò que sincerament, lluny de postures demagògiques -perquè no són mai positives i, a més, perquè especialment en un tema tan cabdal ningú se les pot permetre-, pensem i, per tant, hem de defensar. I ho fem i ho farem, que quedi clar, des del respecte de les postures dels que no pensen com nosaltres, i des de les opcions que defensen, encara que no les compartim. Això és el que vol el joc democràtic, i no serem nosaltres que canviarem les regles del joc, ni tampoc, és clar, el joc.

Moltes gràcies per haver-me escoltat amb atenció i que cadascú voti ara allò que, en consciència, cregui millor per a Andorra.

Gràcies.

El Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal té la paraula el Sr. Antoni Riberaygua.

El Sr. Antoni Riberaygua:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, després d'escoltar els anteriors parlaments voldria recordar breument el que va ser dit en aquesta sala amb motiu de l'esmena a la totalitat que va presentar el Grup Socialdemòcrata.

Entenc que pot ser un exercici edificant per copsar l'evolució del text, i per veure si també han evolucionat, juntament amb el text, les actituds i les posicions inicials.

Vàrem sentir en aquella ocasió, per part del Grup Socialdemòcrata, afirmacions tan contundents -per dir-ho de forma amable- com que "el projecte no era bo per a Andorra".

Com que si es vol portar a Andorra un col·lectiu important de persones sense cap vinculació cultural ni arrelament familiar, és ben lògicament per pagar a més bon preu una mercaderia -el treball-, que si es volgués anar a buscar dins de l'Europa comunitària s'hauria de pagar més cara.

També vam sentir dir que: "hi havien dos models en matèria d'immigració i que nosaltres, el Grup Socialdemòcrata, no compartíem el model lliberal sinó que el rebutgem."

També es va parlar de dubtes... i dic ben bé "dubtes" sobre la constitucionalitat de certs articles. Concretament l'article 29, relatiu a la política general en matèria d'immigració; dels articles 36 i 37, sobre l'establiment de les quotes per part del Govern i no per part del Consell General -àmpliament debatut avui-; sobre l'article 38, sobre la reciprocitat amb altres països per immigració amb motiu de recerca o estudis; o també sobre un controvertit article relatiu a l'expulsió administrativa.

Per part del Grup Demòcrata, se'ns va fer sentir la necessitat de treballar a fons les esmenes parcials per millorar el text.

El fet de regular la situació de les persones que tenen únicament, avui en dia encara, un rebut rosa.

Regular, també, el servei d'ocupació, i lligar-ho amb les oportunes reformes sobre legislació laboral.

Entendre que el servei d'ocupació ha d'ésser un instrument a l'abast tant dels andorrans com dels residents.

I tot i estar d'acord amb les quotes determinades pel Govern, poder elevar propostes d'acord des del Consell General -tal com ens ha estat dit fa poc.

Finalment, -igual que també ens ha estat repetit- el temor a què el Govern porti la política d'immigració a base únicament de quotes temporals.

Però, més enllà de tots aquests dubtes de l'oposició, en planejava un altre -de dubte-, que també va ser evocat per tots els grups en aquesta sala: com seria el treball en la comissió?

Aprofito aquest moment per felicitar als Srs. Francesc Rodríguez, Joan Monegal, Càndid Naudi, Joan Albert Farré i Marc Pintat, integrants de la Comissió Legislativa d'Interior pel treball que han dut a terme. Però, no solament pel treball sinó per la forma en què l'han dut a terme.

Això, no és una afirmació gratuïta, creguin-me que és ben sincera, i entenc que fins i tot és necessària.

L'esperit de treball ha estat totalment participatiu, arribant sovint al consens, però, sempre des del dret a discrepar invocat sovint en aquesta sala, i primant sempre el diàleg davant la pura i simple aritmètica parlamentària.

S'ha aconseguit, doncs, un consens real, assolit des de l'actitud de tots i cadascun dels integrants de la comissió i allunyat -val a dir-ho- de l'activitat de qualsevol giny anivellador.

A títol d'exemple, s'ha assolit consens real i efectiu

-entre altres qüestions- per la fixació clara dels terminis de renovació de les autoritzacions; la introducció del concepte de conveni internacional en l'articulat, a l'hora de fixar el principi de prioritats; l'adopció del criteri d'advertiment d'expulsió previ; el còmput dels terminis de treball permanent i efectiu; l'adopció dels criteris sanitaris de l'OMS per l'entrada i l'establiment de persones o la major protecció dels drets en les condicions de reagrupament familiar; i d'altres... I d'altres temes que han estat objecte de les nombroses esmenes presentades.

Quantitativament parlant, de 163 esmenes proposades: 24 -com hem sentit- han estat aprovades per unanimitat, 40 han estat

transaccionades per unanimitat, i 40 han estat retirades.

És a dir, que gairebé un 64% de les esmenes presentades han estat resoltes producte d'un acord unànim de la comissió, o bé de la decisió pròpia d'aquells que havien plantejat les esmenes.

Entenc que és, sens dubte, un percentatge molt alt per tractar-se d'un text tan controvertit i complicat com el que estem tractant, i que posa en evidència el tipus de treball dut a terme en la comissió.

Però qualitativament, també es denota l'esforç conjunt per trobar un terreny d'entesa per millorar el text en relació a les esmenes que van ser proposades.

Entenc, malgrat el que ha estat dit en la defensa de les reserves d'esmena, que la majoria de les diferències i dubtes que es varen evocar, han quedat resolts amb el treball de la comissió.

Únicament les cinc reserves d'esmena, ja tractades, ens situen en els punts de desacord bàsics de la llei amb el Grup Socialdemòcrata. La coneguda posició del Partit Socialdemòcrata sobre la intervenció del Consell General en la votació de les quotes, i la necessitat de plasmar en la llei, la Borsa de treball -per a nosaltres denominat Servei d'ocupació-, podem qualificar-los com els dos eixos de desacord en relació al text.

Els altres temes -invocats anteriorment i molts altres que ens allunyaven de l'oposició- han estat gairebé tots tractats de forma conjunta, propiciant la redacció d'un text que -al meu entendre- ha aprofitat sensiblement o *inclús*, definitivament, per segons quines qüestions, les postures inicials que ja hem descrit.

No obstant, és cert que l'eventual crítica a la llei per la seva densitat i el seu esperit reglamentista encara existeix, però cal tenir en compte que era totalment necessari baixar al detall per ser un text que tracta drets fonamentals.

D'aquesta manera proporciona més seguretat jurídica als administrats i dibuixa un escenari emparat en el principi de legalitat.

No era possible, doncs, confeccionar una llei genèrica amb molt pocs articles, per més sistemàtica que fos, i molts reglaments. L'escenari d'inseguretat jurídica i la possible col·lisió amb la Constitució d'Andorra hagués estat present.

La seva sistemàtica porta forçosament a la casuística del màxim nombre de situacions possibles en la matèria.

Malgrat això, la llei necessita un desplegament reglamentari important, i em permeto demanar ara al Govern, avui, que tal com s'ha treballat amb aquest text, i atenent la total participació de totes les forces polítiques amb representació parlamentària es propiciï la participació dels grups parlamentaris en l'elaboració dels diferents reglaments.

Finalment, voldria remarcar que malgrat se'ns va dir el contrari, avui hi ha un sol model d'immigració a debat. I, si els consellers del Grup Socialdemòcrata -per dir-ho textualment com consta en el llibre de sessions-: "es van gratar celles i varen gratar el paper" per fer tal nombre d'esmenes que suposés un text alternatiu, la comissió també s'ha gratat les celles i també ha gratat el paper per fer arribar aquest text al Consell General.

Avui, gràcies també a les esmenes de l'antic Grup Demòcrata -avui Grup Mixt-, ens trobem davant un text que conté innumerables aportacions de tots els grups parlamentaris i, que per tant, conté una bona part d'aquell eventual model alternatiu.

Això em porta a creure que a l'igual que ningú pot anar contra els seus propis actes -principi de dret ben conegut i d'aplicació a Andorra- totes les forces parlamentàries haurien de fer seva aquesta llei.

Malgrat el dret a discrepar, i conseqüentment a votar lliurement -com no pot ser d'altra manera-, sabedors tant de la importància i de la necessitat d'aquest text, com del grau de participació i de la implicació que tots i cadascun dels grups parlamentaris han tingut en la seva elaboració, els demano senyors consellers que, a l'igual que ha fet el Sr. Rodríguez, votin amb plena consciència.

No en tinc cap dubte que així serà.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir?

Sí, Sr. ministre de Justícia i Interior teniu la paraula.

El Sr. Jordi Visent:

Gràcies Sr. síndic.

En la sessió en què vàrem debatre l'esmena a la totalitat al Projecte de llei qualificada d'immigració presentada pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata, vaig tenir ocasió d'exposar, en positiu, els trets del text que havia entrat a tràmit parlamentari, entenent que malgrat el treball que a ben segur es duria a terme per la Comissió Legislativa d'Interior, partíem de bases prou sòlides com per gaudir d'un instrument útil i amb plena identitat amb el mandat constitucional, adient per poder regular la immigració a Andorra.

Vaig escoltar amb atenció els greuges que cada grup parlamentari va fer del text, especialment els comentaris sobre aquelles disposicions que podien eventualment col·lidir amb la nostra Carta Magna, perquè, tot i discrepar d'alguns plantejaments específics sobre el que es va manifestar en aquella sessió, el Govern, respectuós amb la tasca que cada poder de l'Estat ha de dur a terme, ha pogut comprovar com en el text sotmès avui a votació, s'hi han introduït aquelles millores que la representació dels grups parlamentaris han entès que eren oportunes. D'aquest text, i de la forma en què -segons he sabut i es desprèn de l'informe de la ponència- ha estat tractat el text en el si de la comissió, el Govern només pot que felicitar-se de l'alt grau de participació de cada grup parlamentari i del resultat obtingut.

Dic això, perquè en aquest cas, tal com em consta, quan cadascú du a terme la seva tasca amb el zel, però també amb la prudència necessària, el resultat és sempre millor que a l'inici.

Així és com s'aprecia l'actual text des del Govern, i concretament, des del Ministeri de Justícia i Interior, on el nostre objectiu sempre ha estat el de dotar-nos finalment d'una eina eficaç que proporcionï la seguretat jurídica necessària per poder fer front a les necessitats del nostre país en matèria d'immigració, i alhora oferir als administrats les garanties que el nostre text constitucional reconeix.

Dit això, voldria remarcar una sèrie de millores -i ho faré molt ràpidament- que s'han introduït en el text i que han estat fruit tant de la tasca realitzada en una primera fase pel Govern com en una segona fase per la Comissió Legislativa d'Interior.

En primer lloc, la Llei estableix de forma precisa els mecanismes que haurà de respectar el Govern en l'establiment de les quotes d'immigració. En especial, haurà de prendre en

consideració la situació del mercat interior del treball a partir de les dades que li proporcionï l'organisme competent en matèria d'ocupació: el Servei d'ocupació, essent la situació del mercat interior del treball la que condicionarà la fixació dels diferents tipus de quotes.

Per tant, el model d'immigració que nosaltres defensem privilegia l'accés al treball dels andorrans i dels estrangers legalment residents; fomenta l'estabilitat en el treball, evitant la substitució de treballadors legalment establerts al país per treballadors nou vinguts; alhora que afavoreix l'estabilitat del nucli familiar a través de les normes del reagrupament. Un model que, en definitiva, el que fa és propiciar la integració i la cohesió social.

Es defineixen els criteris de concessió dels diferents tipus d'autorització d'immigració, de manera que l'atorgament d'una autorització en concret no es deixa a la discrecionalitat del Govern, sinó que se subjecta al compliment d'una sèrie de requisits prèviament determinats en la llei.

Es concedeix la qualitat de resident al treballador temporer, gaudint de totes les garanties que estableix l'article 22 de la Constitució.

Aquesta garantia, però, també s'aplica a les persones amb una autorització de residència caducada de menys d'un any, quan l'Administració els denega la regularització de la seva situació.

El procediment abreujat especial introdueix una important reducció en els terminis actuals de la resolució de recursos, tant en fase administrativa com judicial, el que sens dubte permetrà que es pugui donar una resposta més ràpida als recurrents sobre la seva situació d'immigració al país i, per tant, esvair el sentiment de provisionalitat que qualsevol resolució dilatada en el temps provoca en els administrats.

S'estableixen, també, les durades de les autoritzacions inicials, així com de les successives renovacions, i es redueix a set anys de residència el termini per a l'obtenció de l'autorització d'immigració de la durada més llarga prevista, que seran 10 anys.

En un text que, també, té per objectiu fomentar la cohesió social, no es pot obviar el tractament específic del reagrupament familiar. En aquest sentit, s'han determinat les condicions i circumstàncies del que s'entén per persona a càrrec, quins són els criteris per determinar la

suficiència de mitjans econòmics, així com la referència a les condicions mínimes d'habitabilitat que ha de reunir tot allotjament digne.

Finalment, s'amplien els supòsits en els quals no es pot acordar una mesura d'expulsió tant a la persona estrangera major d'edat que ha nascut a Andorra i que hi resideixi des del seu naixement, com a la persona que resideix a Andorra des de fa almenys 20 anys; i s'estableix l'advertència d'expulsió com un requisit necessari previ a l'expulsió administrativa quan es tracta d'un estranger que té la condició de resident.

Aquestes, doncs, són algunes de les millores que cito de forma enunciativa, i que fan que avui ens trobem davant d'un nou text, on els paràmetres emprats fins ara en matèria d'immigració han variat substancialment i, on la presència de la societat civil i del Servei d'ocupació, seran termòmetres prou sòlids per conduir a bon port les polítiques d'immigració necessàries per a Andorra, tot i defugint de la situació malauradament creada durant aquests quatre anys, en què la manca de legislació específica ha comportat que nombroses persones vingudes al nostre país hagin gaudit únicament d'un document que acreditava mínimament els drets que els corresponen.

La situació d'aquestes persones es veu ara corresposta amb la política d'integració necessària per a què tothom que resideixi a Andorra se senti amb igualtat de drets i condicions. Drets i condicions que emanen del text que avui sotmetem a aprovació en aquesta Cambra.

Per tant, aprofito aquesta intervenció per agrair a totes les persones implicades la seva comprensió, demanant-los fermament que facin seu el desig de romandre al nostre país, i continuar contribuint en el seu avenç social i econòmic.

Segur, senyors consellers, que aquesta llei és millorable, segur que no pot abastar totes i cadascuna de les situacions que es puguin crear a Andorra en matèria d'immigració, però només posant-la en marxa, només fent-la servir com a instrument que ha estat previst, podrem comprovar la seva eficàcia. Serà llavors, quan conscients que les lleis estan per servir la societat i no a l'inrevés, es podran dur a terme les eventuais millores que siguin necessàries practicar.

Voldria dir per acabar que malgrat el desig immediat del Govern de gaudir d'aquest instrument, els noranta dies que la llei preveu per a la seva entrada en funcionament, seran indispensables per poder dur a terme tot el desenvolupament reglamentari que el text necessita, i per acabar de posar en funcionament els instruments necessaris perquè el text sigui d'aplicació efectiva.

Només desitjo que aquesta, fins avui controvertida llei, sigui una eina bàsica per a la cohesió social d'Andorra, i permeti les polítiques immigratòries desitjables per a la nostra societat, que mereix un tractament particular en relació als estats del nostre entorn per raó, tant del seu tamany com de la seva història.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Altres intervencions per part dels grups parlamentaris?

Pel Grup Mixt, no?... Pel Grup Socialdemòcrata tampoc?... Pel Grup Lliberal tampoc?...

Bé, si no hi ha més intervencions, doncs, procedirem a la votació sobre el conjunt del text tal com ha sortit de la comissió, segons preveu l'article 112.1 del Reglament del Consell General, tenint en compte l'esmena que ha fet el ponent, el Sr. Francesc Rodríguez, al presentar l'informe que consisteix en una modificació de l'exposició de motius, concretament en el paràgraf 10 ha de figurar al final, la xifra 7 en lloc de la 8.

Doncs, feta aquesta precisió passarem a la votació.

Sr. secretari general si us plau.

El Sr. secretari general:

Sr. Joan Monegal Blasi : Sí

Sr. Josep Àngel Mortés Pons : Sí

Sr. Cándid Naudi Mora : Sí

Sr. Marc Pintat Forné : Sí

Sra. Clara Pintat Rossell : Sí

Sr. Emili Prats Grau : Sí

Sra. Maria Lluïsa Puig Montes : Sí

Sr. Antoni Riberaigua Sasplugas : Sí

Sr. Francesc Rodríguez Rossa : No

Sr. Roc Rossell Dolcet : Sí

Sr. Guillem Valdés Alemany : Sí

Sr. Miquel Alís Font : No
 Sr. Francesc Areny Casal : Sí
 Sr. Jaume Bartumeu Cassany : No
 Sra. Olga Benazet Dolsa : Sí
 Sr. Francesc Casals Pantebre : No
 Sr. Jordi Daban Alsina : Sí
 Sr. Josep Dallerès Codina : No
 Sr. Joan Albert Farré Santuró : Sí
 Sra. Olga Forné Angrill : Sí
 Sr. Patrick García Ricart : Sí
 Sr. Josep Garrallà Rossell : Sí
 Sr. Marcel Llovera Massana : Sí
 Sr. Esteve López Montanya : No
 Sr. Antoni Martí Petit : Sí
 Sr. Jordi Mas Torres : Sí
 Sr. Daniel Mateu Melción : Sí

El Sr. Síndic General:

Sr. secretari voleu procedir al recompte si us plau?

El Sr. Marcel Llovera :

21 sí, 6 no.

El Sr. Síndic General:

Bé, doncs, moltes gràcies.

Doncs, a la vista del resultat de la votació declaro aprovat el Projecte de Llei qualificada d'immigració.

Passem al punt següent de l'ordre del dia, punt número 2.

2. Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'aprovació de la ratificació del Conveni de seguretat social entre el Principat d'Andorra i el Regne d'Espanya.

La Proposta fou publicada en el Butlletí número 16/2002 del 28 de març, i no s'hi ha presentat cap esmena.

El Sr. Joan Monegal m'ha demanat de fer una intervenció abans de procedir al debat.

El Sr. Joan Monegal:

Sí, breument.

Tal com us he comentat abans, pel fet d'haver estat tècnic en les comissions en bona part de la redacció del conveni, m'agradaria anotar, ja, des d'aquest moment la meua abstenció per tal de deixar plena llibertat a la Cambra en el moment de la votació, i també en el debat.

El Sr. Síndic General:

Moltes gràcies.

El Govern vol intervenir ara o al final?... Al final?

Bé, passem doncs, a la intervenció dels grups parlamentaris.

Per part del Grup Mixt, Sr. Patrick García... No?

Sra. Olga Forné teniu la paraula.

La Sra. Olga Forné:

Gràcies Sr. síndic.

Un dels aspectes més remarcables del Conveni de seguretat social entre el Principat d'Andorra i el Regne d'Espanya, quina proposta d'aprovació de la seva ratificació s'analitza avui davant del Consell General, és sense cap mena de dubte la sistemàtica adoptada, consistent en deixar de banda el concepte de nacionalitat per referir-se als conceptes de residència i estada.

És evident que aquest plantejament incideix a l'hora de simplificar la tramitació de la cobertura social i també adopta connotacions més equitatives i igualitàries.

Tanmateix, podem ressaltar que la residència es convertirà en l'única barrera o paràmetre per obrir drets a les prestacions d'assistència sanitària i econòmica contingudes i regulades en el camp d'aplicació de la norma.

Per tant, no és rellevant pensar en l'eventual impacte que aquesta dinàmica pot significar.

Entenem que el Conveni, en aquest sentit precedent, ha seguit la mateixa dinàmica que fou adoptada en el Conveni de seguretat social entre el Principat d'Andorra i la República Francesa del 2 de desembre del 1999, i que encaixa amb la filosofia dels convenis europeus, actualment vigents en la matèria eminentment social.

Fent-ne una valoració global, el document és molt més complet que el Conveni que pretén substituir.

En l'àmbit dels termes definits, desenvolupa conceptes com el de residència i el d'estada, els quals necessàriament hauran d'harmonitzar-se

amb la promulgació de la Llei d'immigració, ja analitzada en aquesta sessió.

S'ha procedit a obviar al "treballador fronterer", circumstància que entenem com no significativa, per quant en l'article 14 del Conveni queda desenvolupat i regulat, i el qual per la naturalesa i permeabilitat del nostre país i de les seves activitats econòmiques i socials, esdevé transcendent. En definitiva, l'article 14 vetlla per l'assistència sanitària dels treballadors, que resideixen en un estat i treballen en un altre, així com dels seus familiars.

Aquests antecedents signifiquen unes modificacions clares al plantejament de l'antic Conveni hispano-andorrà de seguretat social, que optimitzen i racionalitzen molt millor les finalitats i els objectius del tractat.

Tanmateix, el Conveni que es pretén ratificar, és més entenedor i actualitzat en el moment de determinar el seu camp objectiu d'aplicació.

Pel que fa a l'article 8 relatiu a la totalització de períodes d'assegurança, aquest ha estat sensible, al nostre entendre, a la diferència existent entre el sistema andorrà de punts i el que s'aplica en base al sistema de seguretat social espanyol.

La redacció d'aquest article dóna un tractament el més semblant possible i harmonitzat dels dos sistemes. Així veiem com es fa referència explícita al sistema andorrà, comprenent els períodes cotitzats i les quantitats abonades.

Seguint en l'anàlisi del Conveni, podem ressaltar el reconeixement del reagrupament familiar, pel fet que es proposa que la prestació d'assistència sanitària doni satisfacció als familiars que acompanyen al treballador.

I aquest darrer, per extensió de l'article 12, i respecte a la limitació del dret d'assistència sanitària als familiars que resideixen amb el pensionista, contempla que en casos excepcionals i d'urgència els familiars quedin coberts fins i tot encara que no resideixin amb el pensionista.

El Conveni de seguretat social entre el Principat d'Andorra i el Regne d'Espanya que se sotmet avui a ratificació, introdueix addicionalment a l'article 4 el principi d'igualtat. Igualtat de tractament que es contreu a les persones que exerceixen una activitat, ja sigui assalariada o no, en el territori d'un dels dos estats.

Per concloure la nostra intervenció, podem subratllar el fet que el conveni és favorable als

assegurats, i millora considerablement les seves garanties, sense tenir, no obstant, una repercussió econòmica preocupant atès que la facturació tindrà en compte els actes mèdics realment practicats.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Pel Grup Socialdemòcrata intervé el Sr. Jaume Bartumeu.

Teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

Aviat farà un any, concretament el 14 de juny de 2001, vam tenir ocasió de debatre en aquesta mateixa Cambra, l'aprovació de la ratificació d'un altre conveni de seguretat social: el Conveni entre el Principat d'Andorra i a la República Francesa. En aquella ocasió el Grup Parlamentari Socialdemòcrata va posar en evidència les mancances de procediment que havíem constatat i, malgrat això, vam votar afirmativament la ratificació. Però, varem advertir que si en properes tramitacions el Govern no actuava de manera que a nosaltres ens semblés més correcta i conforme als textos - en el sentit de conforme al bon ordre constitucional- ens veuríem obligats a refusar el nostre vot.

La tramitació d'aquesta ratificació no solament no ha millorat sinó que ha anat en la mateixa mala línia que l'anterior conveni amb França.

Per tant, avui més que no pas analitzar -com s'acaba de fer en la intervenció anterior- el contingut del Conveni, els socialdemòcrates volem analitzar la forma com s'ha tramitat.

Abans de parlar de la tramitació farem esment, però, de manera breu, d'un dels aspectes que no ens satisfan gens quant al contingut d'aquest conveni.

Per al col·lectiu dels futurs pensionistes del sistema espanyol de seguretat social residents a Andorra, l'aprovació de la ratificació -és a dir, l'aprovació o ratificació d'aquest conveni- significarà una clara retallada dels seus drets, ja que, a partir de la seva entrada en vigor i aplicació, hauran de pagar el 25% de les despeses sanitàries i farmacèutiques, i el 10% en cas d'hospitalització, equiparant-se així a les condicions dels pensionistes del sistema andorrà de seguretat social. Els governs

conservadors d'Espanya i d'Andorra s'han posat, així, d'acord, i no han tingut cap problema per fer-ho en retallar les prestacions que rebrà en el futur un dels col·lectius de pensionistes, igualant així, a la baixa, les prestacions dels dos sistemes de seguretat social... Sembla que això provoca una certa hilaritat. No és això el que volem els socialdemòcrates. Al contrari, considerem que caldria -i amb això sembla que estem d'acord amb la voluntat social que comparteix el grup de la majoria- igualar a l'alça les prestacions i aconseguir que els pensionistes -tots els pensionistes- tinguin una cobertura al cent per cent de les despeses sanitàries i farmacèutiques.

Pel que fa a l'aspecte formal, és a dir, a la tramitació que se n'ha fet d'aquest text, hem de dir que els mateixos vicis i defectes que vam denunciar ara fa un any no s'han esmenat, sinó que, al contrari, han augmentat.

En la tramitació del present conveni, novament, s'ha vulnerat l'article 116 -en relació a l'article 92, apartat 1- del Reglament del Consell General, així com l'article 7 de la Llei qualificada reguladora de l'activitat de l'Estat en matèria de tractats, de 19 de desembre de 1996, ja que no s'ha tramès al Consell General la documentació i antecedents necessaris perquè el Consell General s'hi pugui pronunciar ni la informació escaient sobre la negociació del tractat, pròpiament dita.

Fa un any -el 14 de juny farà un any- que denunciàvem que, en el moment de l'admissió a tràmit del conveni, el Govern no havia adjuntat la documentació necessària i que, únicament onze dies després que el secretari de la Sindicatura que representa el nostre grup es queixés per aquella mancança, el Govern havia tramès una documentació complementària consistent, en aquell moment, en l'acta d'una reunió de la comissió negociadora i d'un informe de la directora de Salut i Benestar, Sra. Rosa Maria Mandicó, sobre el projecte de conveni. Informació que en aquell moment nosaltres vam considerar, encara, insuficient.

Veiem ara, tot seguit, quina ha estat la tramitació de la proposta d'aprovació d'aquesta ratificació del conveni que avui analitzem:

El Govern, el dia 12 de març, va trametre al Consell General la Proposta d'aprovació o de ratificació d'aquest Conveni de seguretat social entre el Principat d'Andorra i el Regne d'Espanya. En aquesta tramesa no s'adjuntava cap mena de documentació... Cap!

La Sindicatura, en la reunió mantinguda el dia 21 de març, va acordar demanar al Govern que complementés la tramesa amb la documentació que el Reglament del Consell General -articles als quals he fet referència abans- requereix, i va posposar l'admissió a tràmit per a una propera reunió.

Un cop efectuades les gestions escaients prop del Govern, en data 25 de març, el Consell General va rebre en concepte de complement d'informació -i intentarem no posar-nos a riure...- una fotocòpia de la publicació de la Caixa Andorrana de Seguretat Social amb el text del Conveni hispanoandorrà de seguretat social del 1978, i de l'Acord administratiu per a l'aplicació del Conveni hispanoandorrà de seguretat social del mateix any 1978.

La Sindicatura, en la reunió mantinguda el 28 de març, va acordar admetre a tràmit la Proposta d'aprovació de la ratificació del Conveni. En aquella reunió el secretari de la Sindicatura que representa el nostre grup parlamentari, va fer constar en acta la seva queixa davant la manifesta insuficiència de la documentació tramesa pel Govern... Continuo esforçant-me en no practicar la hilaritat.

Cal recordar, ara i aquí, les manifestacions que va efectuar el Sr. cap de Govern en la sessió del dia 14 de juny de l'any passat -tercera vegada que em refereixo a aquella sessió- quan, davant de les queixes del nostre grup pel mateix fet, és a dir, la insuficiència de la documentació tramesa pel Govern al Consell General, tot i que aquella era molt més abundant, no cal dir-ho, que aquesta, va dir textualment -i lleixo-: "Prenem, també, bona nota de la remarca que s'ha fet molt especialment per la qüestió de què es porti més documentació fins allà on es pugui portar, i amb el temps que es pugui aportar i amb la velocitat i imminència que es pugui fer i, li asseguro, Sr. Bartumeu, ja que vostè ha insistit molt en aquest tema, que jo me n'ocuparé personalment de què sigui així, perquè els parlamentaris puguin treballar amb molt més coneixement de causa, i no hagin d'anar a requerir a d'altres llocs informació que podem tenir a casa."

No calen gaires comentaris. Potser únicament, i vist el resultat, hauria de demanar al Sr. cap de Govern, que en properes ocasions li agrairíem que s'abstingués d'ocupar-se personalment de les trameses de documentació als consellers generals, vist el que ha passat... No?

Però, si la reincidència en aquesta mala manera de procedir és greu, al nostre entendre, més greu és la reincidència en la vulneració del que estableix l'article 67 de la Constitució.

El conveni que avui analitzem, a l'igual que el Conveni de seguretat social entre el Principat d'Andorra i el Regne de França, la ratificació del qual va ser aprovada per aquesta Cambra el dia 14 de juny de 2001, -com ja he esmentat i ja és la quarta vegada que en faig referència- és un dels tractats internacionals compresos en l'article 64, apartat 1 de la Constitució, per al que, de conformitat amb l'article 66 també de la Constitució, no és preceptiva la participació dels coprínceps en la seva negociació.

El que sí que és preceptiu, perquè així ho disposa l'article 67 de la Constitució, és que els coprínceps siguin informats del contingut dels projectes de tractats internacionals, si no han participat directament en la seva negociació, abans de la seva aprovació en Seu parlamentària.

També és preceptiu, tal com disposa l'article 7 de la Llei qualificada reguladora de l'activitat de l'Estat en matèria de tractats, que el Govern trameti als coprínceps la informació escaient sobre la negociació dels tractats internacionals, de conformitat amb el capítol III del títol IV de la Constitució.

Doncs, bé, fa un any denunciàvem que el Govern no havia informat als coprínceps del text del conveni fins el mateix dia que el Consell General va rebre la tramesa de la proposta d'aprovació de la ratificació del conveni, i que aquesta actuació del Govern vulnerava l'esperit i la lletra de l'article 67 de la Constitució.

Avui, lamentem haver de denunciar que els coprínceps s'han hagut d'assabentar del text del conveni per la lectura del Butlletí del Consell General, ja que el Govern no els ha tramès el text del conveni. El Govern no ha informat als coprínceps. El que sí ha fet el Govern és trametre als coprínceps el text de l'Acord administratiu que s'ha d'acompanyar a l'aplicació del Conveni, si avui és ratificat pel Consell General. Un Acord administratiu que ha estat publicat al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra* en data 24 d'abril del 2002 -pàgina 866, núm. 33 del BOPA-, i ha estat publicat sota el que jo considero una enganyosa referència, que diu: "vista la comunicació del cap de Govern als coprínceps i al síndic general del 18 de març del 2002".

El Consell General ha de saber que els coprínceps, en rebre la comunicació d'aquest Acord administratiu van manifestar al Govern la seva perplexitat per quan l'acord està lligat a un conveni previ de l'existència i signatura del qual per part del Govern, no havien estat informats ni en disposaven còpia.

El Grup Parlamentari Socialdemòcrata no pot votar ni aprovar la ratificació d'un tractat que s'ha tramitat vulnerant obertament el que disposa la Constitució, la Llei qualificada reguladora de l'activitat de l'Estat en matèria de tractats i el Reglament del Consell General, i per això, i només per això, votarem en contra de l'aprovació de la ratificació del mateix. Insistint que, ja, el mes de juny de l'any passat vam fer referència a una mala manera de fer que no solament no s'ha volgut resoldre sinó que s'ha agreujat de manera preocupant per les institucions andorranes.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal intervé el Sr. Roc Rossell.

El Sr. Roc Rossell:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, no em correspon a mi contestar part de la intervenció que ha fet vostè. Suposo que la rèplica corresponent la faran responsables del Govern, però sí que voldria, sense entrar massa en el fons, fer-li una remarca sobre el que vostè ha suggerit. De fet, no és que hi hagi hagut una entesa a la baixa entre els dos governs conservadors doncs la seva terminologia, sinó que el que no podíem haver fet de cap de les maneres, en aquest moment, és privilegiar els interessos d'uns sense la contrapartida dels altres. És evident que si hi ha millores en el règim de la seguretat social, aquestes millores seran generalitzades... El que no podem fer és el procés invers, Sr. Bartumeu.

A part d'això, jo penso, des del Grup Parlamentari Lliberal, que el conveni que avui es porta a ratificació al Consell General, al cap i a la fi, el que fa -al nostre modest entendre- és adaptar el conveni del 1978 a la nova realitat actual, realitat que s'ha anat modificant des de l'any 1993 pel canvi institucional que hi ha hagut al país, i per tota una sèrie de modificacions socio-econòmiques tant aquí com al Regne d'Espanya.

Per tant, la filosofia que inspira el nou tractat... o el nou conveni, perdó, entre Andorra i el Regne d'Espanya segueix sent el mateix que el del 1978, millorant algunes de les prestacions - possiblement no totes- i d'alguna manera també... no d'alguna manera, sinó la certesa de donar garantia jurídica als drets i prestacions que tenen els col·lectius assegurats.

Per tant, la postura del Grup Parlamentari Lliberal serà de votar a favor de la ratificació del conveni.

Moltes gràcies.

El Sr. Síndic General:

Per part del Govern alguna intervenció?

Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, jo em limitaré a comentar els greuges que ha fet el Sr. Bartumeu sobre el procediment, com em correspon, i tal com ell s'ha referit, i la Sra. ministra entrarà en el fons de la tramitació del conveni.

Es tracta, com tots sabem, de la revisió i de l'actualització del conveni del 1978, fet amb una filosofia, també, paral·lela al conveni franco-andorrà que es va aprovar l'any passat, i els representants de diferents ministeris i experts jurídics van formar part d'una delegació. Llavors, el problema de la manca de documentació complementària, és que no n'hi ha més. L'única cosa que hi pot haver són les transcripcions de les reunions, si és que s'han pres nota d'elles en magnetòfon o en actes. Aquesta és l'única cosa que pot haver-hi, és això. Però, no hi ha més documentació que això, no hi ha documents complementaris perquè durant tota la negociació i, per tant, en un procés interactiu, cada una de les parts, doncs, portava les seves possibles millores, i com en qualsevol negociació bilateral, es fa de manera progressiva i, per això, s'arriba a un resultat final. Sembla que la nota... -a mi em fa l'efecte- la lectura de la nota d'exposició demarca els avenços que hi han hagut, i són prou evidents, els que s'ha pogut... i, evidentment es tracta de dues parts que negocien -com ha dit el Sr. Roc Rossell, també- sense necessàries qualificacions sobre quins són els governs o, com són. Però, naturalment, cada govern pretén obtenir el màxim pels seus ciutadans, i en aquest cas es va

aconseguir el que nosaltres creiem que era possible.

Pel que fa a la tramitació, aquí, estem en un conflicte que és llarg, que no és nou, que és d'un tema d'interpretació de l'article 64.1 i de l'article 64.2. El conveni, és clar que necessita l'aprovació del Consell General -per això és aquí-, perquè està afectat per l'article 64.1, i l'Acord administratiu, -que és reglamentari i que, per tant, haurà de ser revisat freqüentment, segurament, seguint l'evolució en les normatives de la realitat social dels dos països-, s'ajustaria més per a nosaltres al supòsit de l'article 64.2 de la Constitució. D'aquí ve la diferència d'interpretació que s'ha manifestat aquí, i sobre aquest punt... jo... en fi, compartim la manera com s'ha tramitat. Naturalment, el Govern ha fet el que creia adequat, i si no és així, he de dir, també, que la interpretació d'aquests articles actualment és objecte per part del Ministeri d'Exteriors de diferents dictàmens, no només per aquest tema sinó també per diferents altres coses. Quan tinguem els dictàmens oportuns de varis experts constitucionalistes, probablement haurem de plantejar -com hem comentat alguna vegada- una reforma de la llei que es va adoptar en el seu moment per a l'adopció de convenis, perquè encara no queda prou clar, i hi ha dificultats per poder-ho interpretar.

Per tant, em sembla que en el moment en què es doni el cas i que tinguem els informes adequats, els compartirem en aquesta Cambra, i presentarem un projecte, una proposta de llei o, potser, una proposició de llei -si es volgués fer des del Parlament, amb la qualificació que tingui- per intentar clarificar, encara més, els continguts constitucionals sobre la presentació de convenis.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Vol completar la intervenció del Sr. cap de Govern, Sra. ministra de Salut i Benestar?

Teniu la paraula.

La Sra. Mònica Codina:

Gràcies Sr. síndic.

Jo no entraré a fer una exposició del que és el conveni perquè ja de les intervencions que s'han fet dels grups parlamentaris, crec, doncs, que en línies generals el contingut és el que és, i, en

aquest sentit, cada grup ja ha manifestat el seu acord.

El que sí que voldria comentar al Sr. Bartumeu és que... a veure! Ha manifestat que dintre del que és el contingut, a part del procediment - aquí no hi entraré-, s'ha comentat el tema dels pensionistes espanyols. No sé si repetiré la frase literalment que ha fet anar, ha dit: "D'acord amb els seus homòlegs conservadors el Govern lliberal fa perdre uns drets adquirits que tenien els seus pensionistes espanyols...", i li diré... a veure! A dins d'un procés de negociació d'un conveni nosaltres, quan s'ha negociat això, el Govern en cap moment no ha fet mimetisme d'homòlegs que ens poden titllar de... o ens poden dir que són homòlegs nostres... jo no sé si això és així, potser ho pensen els senyors del PS.

En aquest sentit sí que penso que el Grup Parlamentari Socialdemòcrata, doncs, em sap greu que per un tema de procediment... No sé quina votació farà per aquest conveni... pel que ha expressat, segurament, votarà que no. Però, sí que em sap greu que sigui per un tema de procediment. Llavors, és clar que amb la manifestació que ha fet del contingut dels pensionistes espanyols, doncs, em fa pensar que potser sí que vostès fan mimetisme amb els seus homòlegs del país veí i, per tant, no crec que siguem nosaltres els que estiguem fent mimetisme amb homòlegs conservadors, sinó que vostès també fan mimetisme amb els seus homòlegs del Partit Socialista Espanyol.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Altres intervencions per part dels grups parlamentaris?

Sí, Sr. Jaume Bartumeu del Grup Socialdemòcrata teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies.

A veure, pel que fa al contingut concret, la ministra em deia ara que no anava gaire bé en el sentit de la deixa pel que feia al que s'havia reduït les pensions als pensionistes espanyols. Després parlarem dels mimetismes... ho deixarem pel final. Però, jo envio la Sra. ministra al portaveu del seu grup parlamentari, que, aquí, fa uns instants ha reconegut oberta i sincerament que, efectivament, davant de la impossibilitat... Avui no ens ha dit tècnica,

l'altre dia amb la qüestió de les pensions ens va fer una brillantíssima referència del que jo en dic "la moral de situació" que és dir: "no, això s'ha de fer... però, ja ho farem quan toqui!" Avui, no ha arribat a dir-nos això, però, ens ha dit: "no, com que resulta que no volem discriminar els andorrans...", però és clar, la conclusió lògica del pensament és de dir: "com que no els volem, de cap manera, fer cap mena de perjudici..., doncs, mira... ara retallem el dels espanyols i... anar fent"...

Bé, miri!... Tot això ja es discutirà en el seu moment. Nosaltres, per això sol podríem votar o no aquest conveni. No el votem per unes qüestions de forma que no dubto que això, -tot i que m'ha semblat que hi havia, aquí, una mica de conflicte de competències interministerials a la taula-, Sra. ministra, no és un problema del seu ministeri, sinó que ben segur és un problema del Ministeri d'Exteriors, com ha dit el Sr. cap de Govern.

A veure!... Miri!... Sr. cap de Govern, la documentació... ho he apuntat, eh? Diu: "Diversos tècnics van formar part d'una delegació, no sé si hi va haver transcripció de les reunions o no, si és que es va prendre nota d'elles..." Ho ha dit el Sr. cap de Govern, aquí. És clar, això és bastant esgarriat, no? Perquè si resulta que es fan reunions amb negociacions internacionals, i hi participen tècnics de diversos ministeris, i no se sap si es pren nota o no d'elles... això posa la pell de gallina, eh?...

Però, és que és clar! La contradicció és flagrant, Sr. cap de Govern, perquè, a més, jo ho he recordat aquí. El que passa és que en aquell moment

el Sr. ministre d'Exteriors requeria la seva atenció i potser no m'ha pogut escoltar. He recordat, aquí, que en la discussió del conveni amb França del 14 de juny, quan nosaltres ens vam queixar a la Sindicatura que faltava documentació, se'ns va portar l'Acta d'aquesta reunió. Per tant, jo no em crec, -amb tots els respectes- que si hi havia una acta de la negociació del conveni amb França, no hi hagi una Acta de les negociacions, o unes transcripcions de les negociacions del conveni amb Espanya. I, a més, a més, Sr. cap de Govern, se'ns va portar -ho he dit aquí- un informe de la directora de Treball i Benestar Social. Insisteixo en no creure'm que dins del ministeri -que segur que treballen igual de seriosament que l'any passat, si no més- doncs, hi ha informes que no se'ns han tramès, sobre la

bondat a la qual feia referència la Sra. ministra, d'aquest conveni.

Per tant, insistim, pel que fa només al Consell no hem anat bé.... no solament no hem anat bé, sinó que hem anat pitjor.

Qüestió dels coprínceps? Bé, la intervenció d'avui haurà servit per fer-nos saber, primer: que hi ha un larvat o virtual conflicte de competències o d'interpretació -hem de creure- entre el Govern i els coprínceps. En aquest cas, també, i molt modestament, hi haurem d'afegir el Grup Parlamentari Socialdemòcrata- sobre la lectura i sobre la interpretació de la Constitució i de la Llei d'aplicació dels tractats. Això està sotmès a eminents jurisconsults, que aquests haurien emès diversos dictàmens, els quals m'apresso a dir que demà al matí, en aplicació de l'article 5, haurem de demanar -article 5 del Reglament del Consell també sotmès a conflicte d'interpretació com tots sabem. Aleshores, sabrem què diuen aquests jurisconsults. Però, és clar, si resulta que hi ha molta documentació, i no s'ha acompanyat, jo crec que la nostra queixa està pel capbaix justificada.

Acabaré en relació als mimetismes dels quals em feia greuge la Sra. ministra... Miri! nosaltres de mimetismes amb els nostres homòlegs internacionals no n'acostumem a fer. El que sí que acostumen a fer és parlar i discutir amb ells. Li recordaré només que quan es va tractar l'anterior conveni, vam tenir la virtut, d'alguna manera, de xafar la intervenció del seu portaveu de grup parlamentari, en aquell moment, que ja donava per fet que practicaríem un mimetisme, que va resultar que no vam practicar.

En tot cas, el que sí que li he de dir és que nosaltres no ens avergonyim, gens ni mica, de tenir els companys internacionals que tenim, i si algú ens tracta de Socialistes, no intentem dissimular.

Gràcies.

El Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sí, pel Grup Socialdemòcrata...

Perdó, pel Grup Lliberal, el Sr. Roc Rossell...

(Se sent riure)

Perdoneu el lapsus.

(Se sent riure)

Pel Grup Lliberal, el Sr. Roc Rossell.

El Sr. Roc Rossell:

Sr. síndic, gràcies.

Bé, jo... potser no és el moment.

No m'allargaré, no vull polemitzar. Ja tindrem temps, perquè els temes socials són una de les responsabilitats greus que té el Grup Lliberal en el seu programa electoral. Tindrem ocasió de parlar-ne, i sobre les intervencions i les interpretacions del portaveu, en aquest cas, jo mateix, ja tindrem ocasió de parlar-ne.

El que sí que li avanço, Sr. Bartumeu, és que no dubto de la seva sensibilitat social -no n'he dubtat mai- ni de la del seu grup parlamentari. Però sí que li dic des d'ara, -i tindrem ocasió de repetir-li- que no tenen el privilegi ni el monopoli de la sensibilitat social.

Lavors tindrem ocasió de discutir-ne. Ara no és el moment. No és el moment de fer més polèmica, però, quant a reserves de precisions, doncs, les discutirem en el seu moment.

El Sr. Síndic General:

Sra. ministra de Salut i Benestar heu demanat la paraula?

La Sra. Mònica Codina:

Bé, no... només dir al Sr. Bartumeu, doncs, que per a mi seria una gran satisfacció, -com que ha fet referència al Sr. Antoni Martí que va parlar de mimetisme, i vostè va fer una votació contrària d'aquest mimetisme-, doncs, li demanaria el mateix pel conveni de seguretat social amb Espanya.

Gràcies.

El Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sí, Sr. Antoni Martí del Grup Lliberal, teniu la paraula.

El Sr. Antoni Martí:

Sí, gràcies Sr. síndic. Molt curta.

És veritat Sr. Bartumeu, i a demés em sembla que vaig portar a confusió el meu company, el Sr. Antoni Riberaygua, perquè em pensava que vostè votaria una cosa, i en va votar una altra.

Però, aquest cop li deia la Sra. ministra, en la lectura de les seves declaracions, abans dels consells

-que, últimament en fa moltes- li deia la Sra. ministra al Sr. Bartumeu o, en tot cas, el Grup Parlamentari Socialdemòcrata, alguna cosa farà en aquesta sessió parlamentària.

I la novetat -aquesta sí que és important- és que per quedar bé amb els camarades o companys socialistes, no es pot votar que sí... Però, és clar, no fos cas que quedessin malament amb el poble andorrà perquè és un bon conveni, per tant, tampoc podem votar que sí... amb l'altre cas que no.

Per tant, vostè s'inventa una manera de fer política, doncs, molt... diguéssim "Bartumeu", que busquem una altra excusa per quedar bé amb uns, i no quedar bé amb el poble andorrà i, aleshores, s'inventa el procediment que no es compleix...

Bé, aquesta és una novetat. En tot cas, aquest cop sí que no em vaig enganyar. Li vaig dir a la Sra. ministra que els socialdemòcrates no votarien a favor d'un text bo per a Andorra, per a la societat andorrana, i pels andorrans.

Gràcies.

El Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu heu demanat la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

Miri, Sr. Martí! És el segon Consell -per ordre cronològic- on vostè em vol portar cap a una mena de desqualificacions personals. Li vaig dir l'altre dia i li torno a dir avui que jo no hi entraré.

Jo crec que vostè fa política en nom del seu grup parlamentari, i crec que hauria de tenir la suficient capacitat per situar-se, malgrat la passió, com per entendre que jo també faig el mateix, no?

La qüestió concreta, de si fem o no fem, o el que deixem de fer, de la sessió d'avui, quan s'acabi -i no falta gaire en aquest punt de l'ordre del dia- quedarà clar que de totes aquestes greus mancances que nosaltres hem denunciat en la forma, -gravíssimes mancances-, no solament el cap de Govern no ha pogut defensar les mancances del Ministeri d'Exteriors -i no ho ha fet- sinó que tampoc els portaveus del Grup Parlamentari Lliberal ho han pogut fer. Aleshores, s'han hagut de posar amb la meua pobra persona i, a més a més, el president de la Comissió Legislativa d'Exteriors accepta que es

trepitgi d'aquesta manera el procediment en relació a la negociació dels tractats i a l'aprovació dels tractats en Seu parlamentària. Això és el que quedarà d'aquesta sessió, i no que vostè es posi amb mi que jo no sóc important.

El Sr. Síndic General:

Sr. Antoni Martí, no voldria que aquest debat s'allargués... contesteu breument per al·lusions, si us plau.

El Sr. Antoni Martí:

Sí, Sr. síndic.

Miri! Cada vegada que intervinc en nom del Grup Parlamentari Lliberal exposant el que són els meus sentiments i les meves opinions, dona la sensació... bé, no dona la sensació, el Sr. Jaume Bartumeu es pensa que és una agressió i que és un atac personal... Miri, està molt lluny d'això.

Vostè es permet, aquí, en aquesta sala, moltes vegades moltes ironies, i jo les encaixo, doncs, com ha de ser, de forma parlamentària; correctament.

Pensi que jo, quan faig aquestes manifestacions, no les faig amb cap atac personal, ni amb vostè ni amb el grup que representa, però, no puc deixar de dir que aquest és un conveni bo per a la societat andorrana. Així ho ha vist la gent que fa oposició al mateix títol que vostè, que fan la diferència, independentment de passions més enllà de les necessàries en política, i ells li donen suport. I, dic, simplement -i em sembla que això és el joc polític- que està en una oposició és difícil... No s'ho agafi malament. Ja ho va declarar en el seu moment, diu: "Votarem, ja ho veurem, però, en tot cas -ja avançava el camí- no serà pels mateixos motius que els nostres companys socialistes, van fer o van criticar aquest conveni".

Jo, únicament l'observació que faig, és que del resultat del seu vot se n'extreu dos conclusions: vostè no vol votar a favor ni en contra. Perquè vostè sap, -i en el seu grup també ho sap- que és un bon conveni, i no sé per quin motiu no voten a favor d'aquest conveni. I jo em permeto dir -i potser m'enganyo, Sr. Jaume Bartumeu- que en política és difícil, i el que intenta fer avui vostè, és quedar bé amb les dos parts... I és complicat. I, per això, segurament, es posa nerviós.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sí, Sr. Bartumeu... i com he dit abans al Sr. Martí, el més breument, si us plau, per no allargar aquest debat.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, molt breument...

No, miri!... A mi em sembla que és bastant evident que no estic nerviós.

Jo crec que en política el que és important és votar d'acord amb el programa electoral, amb el qual un ha demanat la confiança dels ciutadans, i amb la seva consciència.

És tot, gràcies.

El Sr. Síndic General:

Bé, si no hi ha més intervencions i a la vista d'aquestes, doncs, procedirem a la votació.

Sr. secretari general si us plau.

El secretari general:

Sr. Josep Àngel Mortés Pons : Sí

Sr. Cándid Naudi Mora : Sí

Sr. Marc Pintat Forné : Sí

Sra. Clara Pintat Rossell : Sí

Sr. Emili Prats Grau : Sí

Sra. Maria Lluïsa Puig Montes : Sí

Sr. Antoni Riberaigua Sasplugas : Sí

Sr. Francesc Rodríguez Rossa : No

Sr. Roc Rossell Dolcet : Sí

Sr. Guillem Valdés Alemany : Sí

Sr. Miquel Alís Font : No

Sr. Francesc Areny Casal : Sí

Sr. Jaume Bartumeu Cassany : No

Sra. Olga Benazet Dolsa : Sí

Sr. Francesc Casals Pantebre : No

Sr. Jordi Daban Alsina : Sí

Sr. Josep Dallerès Codina : No

Sr. Joan Albert Farré Santuró : Sí

Sra. Olga Forné Angrill : Sí

Sr. Patrick García Ricart : Sí

Sr. Josep Garrallà Rossell : Sí

Sr. Marcel Llovera Massana : Sí

Sr. Esteve López Montanya : No

Sr. Antoni Martí Petit : Sí

Sr. Jordi Mas Torres : Sí

Sr. Daniel Mateu Melción : Sí

Sr. Joan Monegal Blasi : ----

El Sr. Síndic General:

Sr. secretari voleu procedir al recompte si us plau?

El Sr. Marcel Llovera :

20 sí, 6 no, i una abstenció.

El Sr. Síndic General:

Una abstenció, no!

El Sr. Marcel Llovera :

El Sr. Monegal ho ha dit.

El Sr. Síndic General:

Sí, però és que no ha participat en la votació, doncs, és...

(Se senten veus)

...Perdó, però és que no ha participat en la votació, si us plau... vull dir...

S'ha retirat per no intervenir en aquesta qüestió...

He entès que s'ha abstingut a intervenir en aquest debat... És això, no?

(Se senten veus)

Doncs, és sí: 20 i no: 6.

És això, no...?

Doncs, es confirma aquest resultat.

Doncs, a la vista d'aquest resultat s'aprova la proposta.

Doncs, acabat aquest punt de l'ordre del dia se suspèn la sessió per uns deu minuts.

Gràcies.

(Són les 17.55h)

Es reprèn la sessió.

(Són les 18.15h)

El Sr. Síndic General:

Es reprèn, doncs, la sessió amb el punt número 3 de l'ordre del dia.

3. Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis d'assegurança.

L'informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost ha estat publicat en el Butlletí número 27/2002, del 7 de maig.

El Sr. Josep Dallerès Codina, nomenat ponent per part de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost exposa l'informe.

Sr. Dallerès teniu la paraula.

El Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

En el decurs de la reunió de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost del dia 10 d'abril vaig ser nomenat ponent per elaborar l'informe relatiu al Projecte de llei de l'impost indirecte sobre prestació de serveis d'assegurança.

Un cop presentat l'informe corresponent, aquest va ser examinat i debatut dins d'un clima de col·laboració lleial i constructiu, que vull recalcar, durant els dies 17 i 24 d'abril, i 2 de maig.

De les 20 esmenes presentades, 14 van ser del Grup Demòcrata, 5 del Grup Socialdemòcrata i 1 del propi Grup Lliberal.

Dues esmenes van ser retirades: la número 3 i la número 5 de l'informe del ponent; 6 esmenes van ser rebutjades: la 5, la 7, la 10, l'11 i la 14, també de la numeració de l'informe del ponent; les esmenes 4, 8, 9 i 16 de l'informe van ser transaccionades per unanimitat; les vuit restants: números 1, 2, 6, 12, 15, 17, 18 i 19 van ser aprovades sense modificació i per unanimitat.

El text així modificat ha estat publicat en les pàgines 23 a 26 del Butlletí del Consell General número 27, del 7 de maig del 2002.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Moltes gràcies.

Passem a la intervenció dels grups parlamentaris.

Pel Grup Mixt intervé el Sr. Josep Garrallà.

El Sr. Josep Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

Com que les nostres esmenes són pràcticament les mateixes, -sobretot les que no es van acceptar-, tant les del Projecte de llei dels serveis financers com les del Projecte de llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis d'assegurança. Farem una sola intervenció per defensar aquestes esmenes.

Amb l'aprovació el 26 de juny del 1991 de la Llei de l'impost de mercaderies indirecte, s'iniciava un procés que, en principi, havia d'assolir dos objectius simultanis.

El primer d'aquests objectius era desenvolupar un model fiscal, que transformés les anomenades taxes sobre el consum, en un impost indirecte que s'adeqüés als compromisos contrets amb la Comunitat Europea, en l'acord comercial negociat l'any 1989 i signat l'any 1990.

El segon objectiu havia de ser la implantació d'un model de fiscalitat, que respongués a les necessitats de finançament de l'Estat i que fos plenament homologable per la Unió Europea.

Addicionalment, per complir amb els requisits comunitaris, la llei havia d'incorporar els productes industrials en el seu àmbit d'aplicació, de manera que els productes fabricats a Andorra i els productes importats estiguessin sotmesos al mateix impost evitant així, discriminacions entre productes nacionals i importats incompatibles amb l'Acord.

Avui dia es fa palesa la necessitat de desenvolupar una reforma fiscal iniciada ara fa deu anys, paradoxalment liderada avui per una majoria que s'hi havia oposat quan estava a l'oposició, amb l'obligat compliment, ja tardiu, de la disposició addicional primera de la Llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis, aprovada el 13 d'abril del 2000, que preveu que en el termini màxim de dos anys es desenvolupin les lleis i els reglaments específics perquè aquesta figura impositiva s'hagi generalitzat en tots els sectors d'activitat.

Si es prenen en compte els requisits necessaris per a una fiscalitat adaptada al nostre país, basada en una imposició generalitzada, de baixa intensitat, de fàcil aplicació i compatible amb figures europees, apareix que un impost indirecte del tipus IVA -que ja s'aplica a tota la Unió Europea, amb règims simplificats i aplicat a tot el teixit econòmic- reuneix els elements necessaris per aconseguir, en primer lloc, els

objectius financers i fiscals: aquest impost està basat sobre el valor afegit, i per tant sobre la capacitat contributiva; se'n pot modular fàcilment la pressió, i permet a través dels règims simplificats, una facilitat en la gestió i en els controls, tant per a l'administració com per a l'administrat. En segon lloc, permet complir amb la disposició addicional segona de la Llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis del 13 d'abril del 2000.

Descrites les grans línies del que podria ser una reforma fiscal compatible amb la Constitució, aportant credibilitat en els fòrums internacionals i ampliant els recursos de recaptació de l'Estat, es poden analitzar els projectes de llei, tant des del punt de vista de la seva coherència com de la seva aplicació.

La Llei de bases de l'ordenament tributari del 19 de desembre del 1996, pretén configurar el marc bàsic de referència en l'àmbit tributari. En ella es defineixen, entre altres, els conceptes següents: la base de tributació, la base de liquidació, el tipus de gravamen, la quota tributària i el deute tributari.

La Llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis del 13 d'abril del 2000 defineix i especifica els següents conceptes: la base de tributació, la base de liquidació, el tipus de gravamen i la quota tributària, i se situa plenament en el marc de la Llei de bases.

Els projectes de llei que avui analitzem, que ambdós, en el seu article 1 es refereixen explícitament a la Llei de l'impost indirecte, introdueixen però, un concepte addicional: el de quota de liquidació, que no figura en les lleis del 1996 ni en la del 2000, i que pressuposa que els projectes de llei no són conformes amb les lleis precedents.

Tanmateix determinen dita quota de liquidació amb uns ajustos que vulneren implícitament el punt 3 de l'article 12 i el punt 2 de l'article 14 de la Llei de l'impost indirecte, el que pressuposa de manera encoberta la motivació per introduir aquest nou concepte.

Molt breument, esmentarem els conceptes fiscals i detallarem les inexplicables incoherències entre els textos de llei.

Pel que fa a la base de liquidació, és més que sorprenent que dos projectes de llei, amb caràcter especial, -que pretenen complementar i desplegar la llei general del 2000-, no esmentin dit concepte.

Pel que fa al tipus de gravamen, mentre la Llei de bases el defineix com un tipus fix aplicat sobre la base de liquidació, o un tipus percentual aplicat sobre la base de tributació, la Llei de l'impost indirecte que s'acull als tipus percentuals, trunca el concepte de la Llei de bases ja que preveu que s'apliquin tipus percentuals a la base de liquidació, però recupera de la Llei de bases el fet que la resultant determina la quota tributària.

És, doncs, evident, que en aquest cas els dos projectes de llei s'ajusten més amb la Llei de bases, definint els tipus de gravamen com uns tipus percentuals aplicables a la base tributària, però existeix una flagrant incoherència amb la Llei de l'impost indirecte quant a la seva base d'aplicació, i una sobtada desaparició del concepte de base de liquidació, que ni tan sols queda salvat per una possible disposició addicional.

Desaparició, que una vegada més permet de manera encoberta la introducció d'un nou concepte com és el de quota de liquidació, ja que com explicarem més endavant, reprèn parcialment la determinació de la base de liquidació de la Llei de l'impost indirecte.

Pel que fa a la quota tributària, els dos projectes de llei la defineixen de manera ajustada a l'article 25 de la Llei de bases, i per tant, no salven la manca de diferenciació clara entre la base de tributació i la base de liquidació entre les lleis del 1996 i del 2000.

Finalment, els dos projectes de llei introdueixen el concepte de quota de liquidació que no està contemplat en cap de les lleis anteriors, mencionades en la nostra exposició. I ressaltarem tres punts de la quota de liquidació que, al nostre entendre, posen en evidència la creació d'un impost "fet a mida", tal com es pot llegir en l'edició del Periòdic d'Andorra del dia 13 de maig del 2002. En primer lloc, l'article que defineix la quota de liquidació, menciona l'impost repercutit que, suposem, s'ha de lligar amb el trasllat de l'impost, però no defineix l'impost suportat, com pertocaria en l'establiment d'una imposició indirecta i traslladable. En segon lloc, s'obvia el càlcul de la quota tributària i es passa a determinar directament aquest nou concepte pel sistema de determinació objectiva, normalment reservat per la Llei de bases a la determinació de la base de tributació. En tercer lloc, la fórmula de càlcul introduïda en la determinació, preveu unes deduccions clarament i explícitament excloses en la Llei de l'impost indirecte, tant pel que fa al

càlcul de la base de liquidació com pel que fa al càlcul de la quota tributària.

Aquests tres punts, posen en evidència la improvisació en l'elaboració d'aquests projectes de llei, elaborats per introduir, ja, a la tardor de l'any passat unes partides pressupostàries en el Projecte de llei de pressupost per a l'exercici del 2002; la manca de congruència amb el marc fiscal vigent; i la necessària introducció de nous conceptes per salvar uns retocs improcedents.

En conclusió, els dos projectes de llei posen en evidència les incoherències entre la Llei de bases i la Llei de l'impost indirecte, en particular pel que fa a la base de liquidació, resultant d'aplicar deduccions a la base tributària en la primera, i determinada directament en la segona per alguns dels mètodes previstos per determinar la base tributària en la primera.

Per si aquesta incoherència no fos suficient, els projectes analitzats no reprenen la base de liquidació per calcular la quota tributària, ni la determinació de la quota tributària de cara a la determinació del deute tributari, sinó que fan un salt conceptual i determinen directament per estimació objectiva la quota de liquidació, concepte inexistent en les dues lleis marc.

Per acabar-ho d'adobar, els dos projectes de llei preveuen que es resti de l'import repercutit -és a dir traslladat-, els impostos satisfets -és a dir, suportats-, possibilitat contundentment i explícitament exclosa per la llei anomenada de l'ISI general.

Vistes aquestes conclusions, el Grup Mixt no pot deixar de lamentar que una llei que ha estat tramesa a la Comissió Legislativa pertinent per a la seva revisió abans de ser sotmesa a l'aprovació del Ple del Consell General, no s'hagi pogut modificar en tots aquells aspectes que són confusos, i que dificulten de manera considerable la futura tramitació d'altres lleis que -i seguint l'esperit de la Llei de l'impost indirecte del 2000- desplegarien els mecanismes legals i d'obligat compliment en totes les prestacions de serveis, i permetrien a termini, la refosa en un sol text de la regulació del sistema general d'imposició indirecta sobre el tràfic de béns i prestacions de serveis realitzades en territori andorrà.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Pel Grup Socialdemòcrata intervé el Sr. Dallerès.

El Sr. Josep Dallerès:

Sí, gràcies Sr. síndic.

La llei que debatem avui, de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis d'assegurança, s'inscriu dins del desenvolupament de la Llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis de 13 d'abril del 2000, llei que va ser debatuda, de fet, en dues ocasions al Consell General, primer, el dia 21 de març, a rel d'una esmena a la totalitat presentada pel conjunt de l'oposició i segonament el dia de la seva adopció, el dia 13 d'abril.

Des de les files de l'oposició -en aquells moments-, en ambdues ocasions es va fer esment -entre altres- de tres elements precisos: de les dificultats per disposar de la documentació que obrava a disposició del Govern en presentar un text com el que es tenia a les mans; el fet -o la manca de precisió sobre el fet- que no es presentés un text molt més ampli i de desenvolupament global de l'article 37 de la Constitució, tenint en compte que era un text que calia desenvolupar posteriorment; la precipitació que traspuava del propi text i que donava la impressió que havia estat entrat, més per emparar la primera llei, que aparentment desenvolupava -a saber la dels mòduls bancaris- que no pas per regular el sector de serveis de forma coherent i estudiada.

Ara, dos anys després, arriba aquesta llei de desenvolupament de l'anterior, curiosament acompanyada, un cop més, per la dels mòduls bancaris que s'està transformant -per cert- en una espècie de tornada apegalosa, típica de les coses mal fetes que no s'acaben mai d'arreglar per molts pegats que s'hi vulguin posar.

Les esmenes dels consellers del Grup Demòcrata

-que, per cert, no van ser acceptades-, van posar de manifest, durant l'estudi que se'n va fer en el si de la Comissió de Finances, el que vam dir fa dos anys: que la llei mancava de visió global i pecava de precipitació.

Efectivament, aquesta llei que arriba com a desenvolupament de la llei marc segons pregona l'exposició de motius, està obligada a no seguir-la i, doncs, a modificar-la per tal de poder ser aplicada correctament.

Qui ens garanteix que la nova fórmula és vàlida per a ser aplicada als demés components del sector dels serveis?

Tranquils! Ja trobarem una majoria que s'encarregarà de modificar altre cop, i d'anar embolicant la troca, manera de tenir un trenat de lleis i contra lleis capaç de desimantar qualsevol brúixola, i fer-la incapaç de tornar a trobar el nord.

Permetin-me que repeteixi algunes de les paraules que vaig pronunciar ja, aleshores, en aquesta Cambra: "Nosaltres no estem en contra de la implantació d'un impost indirecte sobre la prestació de serveis. Nosaltres estem en contra de la manca de rigor a l'hora de regular-lo". Dèiem, i, es va valorar positivament la presentació del projecte perquè el vam considerar com un possible "síntoma" que podia indicar que el Govern es disposava a actuar, en l'àmbit tributari amb un major realisme que fins aleshores.

També s'afegia, des de les files de l'oposició, però, que: "Aquest desplegament tributari no es pot fer de qualsevol manera. No es pot improvisar una llei marc. Si bé el text en sí té elements que cal valorar positivament, una actuació legislativa d'aquesta importància no es pot concebre d'una manera isolada. Amb caràcter previ, s'ha de tenir una visió, conjunta i detallada, del panorama tributari general del país. Aquesta visió global del panorama tributari és, també, necessària per determinar la quantia d'aquest eventual nou impost; el tipus de gravamen s'hauria de poder fixar en funció d'uns paràmetres i d'uns criteris que ajudin a establir una distribució equitativa de la càrrega fiscal." -fi de citació.

No existeix, o com a mínim, no se'ns ha fet arribar cap element nou que ens permeti creure que el Govern ha dibuixat aquesta visió global del panorama fiscal que demanàvem llavors, i que ara, amb el desplegament d'aquesta llei es pretén donar un primer pas.

D'ésser així, per què no començar per proposar una modificació de la llei marc aportant tots els documents i els estudis adequats que justifiquen les modificacions a aportar?

Tot i així, amb les esmenes que hem aportat al text i que han estat aprovades, hem participat, sens dubte, a millorar-ne el redactat final. La nostra participació en el treball en comissió ningú no negarà que ha estat de col·laboració constructiva, no per això el nostre vot serà favorable.

Tampoc el volem negatiu, vist que no deixa de ser bo que la majoria actual actuï en matèria de contribucions tributàries i d'impostos.

Ara bé, per poder-hi donar un suport franc, necessitem conèixer si existeix una visió global del panorama tributari que es pretén dur a terme, i que ja demanàvem a l'any 2000.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal intervé el Sr. Emili Prats.

El Sr. Emili Prats:

Gràcies Sr. síndic.

El primer text tributari que debatem avui, el Projecte de llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis d'assegurança, junt amb el segon sobre els serveis bancaris i financers, són de cabdal importància perquè vénen a contemplar progressivament el model econòmic de finançament de l'Estat que defensem. Sempre hem dit que la imposició indirecta és una continuïtat en l'esperit de l'acord d'Unió Duanera i la implantació de l'impost indirecte sobre mercaderies. No cal que recordem que el desenvolupament fiscal indirecte és el més ajustat a l'especificitat de la nostra economia, basada en el consum.

Nosaltres proposem una generalització progressiva de l'impost indirecte a tots els serveis prestats en territori andorrà per trobar les vies de finançament dels pressupostos i garantir l'estat socialment avançat que volem. Per això, proposem un sistema tributari equitatiu, neutral, responsable i que garanteixi una base àmplia de contribució. Com a element suplementari però molt important, defensem una gestió simple dels tributs.

Els dos textos estan basats en la Llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis que va ser aprovada en aquesta Cambra el 13 d'abril del 2000. Efectivament, tal com la mateixa Llei preveia, s'anirien presentant progressivament els mòduls dels diferents sectors econòmics per generalitzar efectivament la tributació indirecta, i l'impost indirecte sobre els serveis d'assegurança és un nou sector que participarà en l'erari públic.

En aquest sentit, el Projecte de llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis d'assegurança grava els serveis d'assegurança prestats en territori andorrà que tinguin per

objecte la cobertura d'un risc, la contraprestació de la qual s'estableix mitjançant el pagament d'una prima que ha de satisfer el prenedor de l'assegurança a l'entitat asseguradora. El deute tributari de l'entitat asseguradora es determina mitjançant un mòdul que té en compte el valor de les prestacions que comporten la cobertura d'un risc i també les quotes indirectes suportades per dur a terme aquestes prestacions de serveis.

Considerem important remarcar que l'impost no s'aplica a les operacions de capitalització com són els fons de pensió o els plans de jubilació ja que són productes de l'estalvi, i també són complements de les pensions de la Caixa Andorrana de Seguretat Social. El Grup Parlamentari Lliberal ha cregut oportú defensar el caràcter marcadament social d'aquestes prestacions i per tant excloure-les de l'abast de l'impost. En aquest mateix sentit, queden no subjectes les operacions d'assegurança del règim de seguretat social.

El mòdul de l'impost sobre els serveis d'assegurança, com també el mòdul de l'impost dels serveis bancaris i financers que debatrem després, permeten determinar de manera més exacta el deute tributari mitjançant quotes i no bases, i per tant determinar la quota de liquidació. El model que continuem defensant, i que és una evolució del sistema tributari actual, es basa en la determinació objectiva de les quotes tributàries que donen posteriorment la quota de liquidació que correspon al deute tributari. Amb aquest concepte millorem la determinació del deute tributari mitjançant quotes i, en conseqüència, millorem la recaptació.

Els textos tributaris han d'evolucionar en el temps i així ho fem mitjançant un projecte de llei que pot innovar el text anterior. El model de determinació de quotes que queda regulat en aquests dos textos és més consistent i dona més seguretat jurídica als obligats tributaris que el model de bases.

El model de determinació de quotes ha estat un punt important de treball en la Comissió de Finances i Pressupost, i pensem que és important que es pugui introduir en els textos actuals. També entenem que la Llei de l'ISI es modificarà en el futur quan es refongui per donar consistència a tot el model impositiu indirecte que afecta béns i serveis, tal i com s'establia en la disposició addicional segona de la Llei de l'ISI.

No voldria acabar sense agrair l'esperit constructiu amb què s'ha treballat en comissió aquests textos, el que ha permès d'introduir millores respecte del text inicial.

El Grup Parlamentari Lliberal donarà suport a aquest Projecte de llei, perquè entenem que és una responsabilitat de tirar endavant la generalització progressiva de la imposició indirecta.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

El Govern desitja intervenir?

Sí, Sra. ministra de Finances teniu la paraula.

La Sra. Mireia Maestre:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, si de cas començaré amb la intervenció del Sr. Garrallà, en què es posa en qüestió la consistència del model que estem defensant. I aquí, el que diria és que el disseny impositiu pel qual hem optat -com ja ha estat defensat pel portaveu del Grup Parlamentari Lliberal-segueix amb la Llei de bases de l'ordenament tributari, i també la Llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis.

El que anem a fer és determinar el deute tributari, i com ho fem és per l'estimació objectiva de les quotes. Quan fem aquesta estimació objectiva sabem que hem de buscar índexs o mòduls que estiguin relacionats amb la base de tributació, per determinar aquest deute tributari que en parla tant la Llei de bases com la Llei de l'ISI.

També sabem que aquests índexs o mòduls s'han de regular posteriorment a cada llei particular de cada tribut. I és el que estem fent amb aquests mòduls.

Entenem, també, que els dos textos que són objecte de debat incorporen una evolució quant a la determinació del deute tributari, que és la determinació de la quota de liquidació en compte de la base de tributació.

Si he entès bé, aquest és una mica el problema que se sotmetia.

Quan nosaltres optem pel model de determinació de quotes, ho fem perquè entenem que és més consistent, i també presenta més seguretat jurídica. No obstant això, la Llei de bases de l'ordenament tributari no ho preveu de forma expressa, sinó que el que

fa és que ho diu d'alguna manera en l'esperit d'aquesta mateixa Llei, tant com en la Llei de l'ISI.

I com ho fonamentem això? A veure, primerament la Llei de bases dona les pautes generals del que han de ser els tributs, però ja ho diuen els sis primers articles: ha d'haver-hi una llei específica que pot determinar coses diferents. Per tant, entenem que la Llei de bases de l'ordenament tributari és una llei de caràcter subsidiari sobre les lleis tributàries específiques de cada tribut.

D'altra banda, tampoc la Llei de bases no està prohibint la possibilitat d'establir aquests models d'estimació de quotes, o de deutes tributaris, sinó que ho contempla en l'article 32, on diu i cito: "La quota tributària pot determinar-se en funció del tipus de gravamen aplicable a la base de liquidació segons una quantitat fixa assenyalada en la norma corresponent."

I finalment, també per donar peu al per què estem optant per aquest model, sabem, doncs, que l'article 37 de la Constitució, -que estableix el principi de reserva de llei-, ens dona les garanties per poder presentar lleis posteriorment, per tal de poder donar cobertura al concepte que estem defensant avui, que és la quota de liquidació.

Les dues lleis que presentem avui són posteriors tant a la Llei de bases de l'ordenament tributari com a la Llei de l'ISI, i preveuen, concretament, l'aplicació de la quota de liquidació i, de fet, estem donant a aquestes noves lleis totes les garanties jurídiques que són necessàries per una llei tributària. I, a més a més, si això no fos suficient, ens remetem, també, a la disposició addicional segona de la Llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis, que diu que una vegada que s'hagin fet els desenvolupaments oportuns per tots els sectors, la Llei de l'impost de mercaderies indirecte i aquesta Llei es refundran en un sol text que regularà el sistema general d'imposició indirecta sobre el tràfic de béns i les prestacions de serveis realitzades en territori andorrà.

Per tant, entenem que quan hi hagi aquesta refosa, s'haurà d'entendre que la quota de liquidació és un element més en la determinació del deute tributari quan estem parlant de sistemes d'imposició indirecta, i sobretot, per determinació objectiva.

D'altra banda, també, faig esment a les quotes que s'han de deduir, i que no queden clares,

perquè estem parlant d'un sistema de determinació objectiva, perquè si estiguéssim parlant d'un sistema de determinació directa, llavors hauríem de posar totes les comptabilitats, i determinar quins són els impostos que podran ser o no deduïbles, en el cas d'una declaració directa d'un impost de tipus indirecte.

Després, que l'impost pugui ser fet a mida?... Suposo que aquí, nosaltres hem parlat amb els sectors, amb les asseguradores, amb la banca, amb les financeres no bancàries, i també hem començat a parlar amb d'altres sectors. Nosaltres no fem els impostos a mida, el que fem és buscar solucions perquè tots els sectors econòmics puguin tributar a les arques de l'Estat, segons els elements que estem quantificant i que, en aquest cas, doncs, és el valor afegit brut dels serveis, que és la base directa de l'impost que estem parlant, de l'ISI o de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis.

D'alguna manera, a nosaltres ens hauria agradat tenir els vots favorables de l'oposició en aquesta Llei. Però, pensem que podem seguir explicant la feina que fem, podem seguir explicant quin és el desenvolupament d'aquest impost, i com pensem tirar-lo endavant en la resta de sectors i, continuarem donant tota la informació perquè es puguin prendre decisions en un altre sentit en el futur. I em sembla que és tot.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Altres intervencions per part dels grups parlamentaris?

No?...

Sí, Sr. Josep Garrallà, del Grup Mixt, teniu la paraula.

El Sr. Josep Garrallà:

Sí, Sra. ministra, a mi m'està molt bé que vostè ho vulgui refundre -com ho diu la transitòria- en una llei general de l'ISI. Però, jo penso que hagués sigut molt més lògic -ja de sortida- parlar almenys, dels mateixos criteris en totes les lleis, i hagués sigut molt més fàcil -al final- poder-ho generalitzar en tot.

Quant a l'impost a mida que em diu, em podria dir quin criteri ha agafat vostè per treure l'1/1000, i no ha sigut l'1,2, 1,3 o el 2,1000?

Això, realment és per sortir d'una xifra que han posat per arribar a això.

És tot.

El Sr. Síndic General:

Pels grups parlamentaris, altres intervencions?

No?

El Govern?

Sí, Sra. ministra de Finances teniu la paraula.

La Sra. Mireia Maestre:

Bé, com hem dit, estem parlant d'una determinació objectiva del deute tributari, i per tant, el que estem fent és estimar el valor dels serveis que són prestats efectivament. Si això vol dir fer-ho a mida, em sembla que ens equivocaríem, perquè el que estem fent és calcular quins són aquests serveis, i per què estem optant per la determinació objectiva. Per això, doncs, poden sortir unes xifres que són unes estimacions. També és una estimació l'impost suportat que estem posant a cadascun dels dos mòduls. Hi ha una deducció feta que és una estimació dels impostos suportats. I quina és aquesta estimació avui? Avui, és la de l'IMI, únicament. En el futur hi haurà més impostos que s'hi aniran afegint.

Per tant, el que hem de fer nosaltres és anar evolucionant en el temps, i donar les solucions que són possibles a cada moment i, avui, entenem -i em sembla que tots els grups entenen el mateix- que l'única manera de tirar endavant un sistema tributari que sigui just, és mitjançant una determinació objectiva.

Gràcies.

El Sr. Síndic General:

Sí, Sr. Garrallà, pel Grup Mixt, vol tornar a intervenir?

Pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El Sr. Josep Garrallà:

Sí, Sra. ministra, penso que tots els grups estem d'acord en què hi ha d'haver la imposició. Però la Llei general de l'ISI preveu, precisament, que no hi ha d'haver deduccions. I aquí, precisament, en la Llei dels bancs, aquesta és l'única que vostè ens fa una deducció. I és aquí on no ho entenem i, almenys, podem

interpretar què s'ha fet per poder fer un impost a mida.

El Sr. Síndic General:

Sr. Dallerès, pel Grup Socialdemòcrata, heu demanat la paraula.

El Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

La meua intervenció la voldria fer en sentit positiu, i recollir, del que ha dit la Sra. ministra, la seva part final.

Bé, es va demanar l'any 2000 que se'ns plantegés aquest pla global d'imposició -de desenvolupament de l'article 37 de la Constitució- i vull recollir la part que ha dit, que se'ns donarà aquesta informació. A partir d'aquí, em sembla que podrem, en tot cas, discutir, estar d'acord o discrepar, més que no pas ara sobre el tema d'aquestes lleis. Ja he dit el que havia de dir sobre la primera, després ja ens pronunciarem sobre la segona. Vull recollir aquesta part, i fer la intervenció positivament. En tot cas, ja tornarem a fer la crítica en el seu dia si ens torna a arribar una llei d'aquest tipus.

El Sr. Síndic General:

Sra. ministra, vol tornar a intervenir?

No?

Bé, procedirem a la votació, Sr. secretari general, si us plau.

El Sr. secretari general:

Sr. Cándid Naudi Mora : Sí

Sr. Marc Pintat Forné : Sí

Sra. Clara Pintat Rossell : Sí

Sr. Emili Prats Grau : Sí

Sra. Maria Lluïsa Puig Montes : Sí

Sr. Antoni Riberaygua Sasplugas : Sí

Sr. Francesc Rodríguez Rossa : M'abstinc

Sr. Roc Rossell Dolcet : Sí

Sr. Guillem Valdés Alemany : Sí

Sr. Miquel Alís Font : M'abstinc

Sr. Francesc Areny Casal : Sí

Sr. Jaume Bartumeu Cassany : M'abstinc

Sra. Olga Benazet Dolsa : Sí

Sr. Francesc Casals Pantebre : M'abstinc

Sr. Jordi Daban Alsina : Sí

Sr. Josep Dallerès Codina : M'abstinc

Sr. Joan Albert Farré Santuré : Sí

Sra. Olga Forné Angrill : No

Sr. Patrick García Ricart : No

Sr. Josep Garrallà Rossell : No

Sr. Marcel Llovera Massana : Sí

Sr. Esteve López Montanya : M'abstinc

Sr. Antoni Martí Petit : Sí

Sr. Jordi Mas Torres : No

Sr. Daniel Mateu Melción : Sí

Sr. Joan Monegal Blasi : No

Sr. Josep Àngel Mortés Pons : Sí

El Sr. Síndic General:

Sr. secretari, voleu procedir al recompte, si us plau.

El Sr. Marcel Llovera :

16 sí, 5 no, i 6 abstencions.

El Sr. Síndic General:

Bé, moltes gràcies. Doncs, a la vista del resultat, queda aprovat el Projecte de llei.

Passem al punt número 4 de l'ordre del dia.

4. Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis bancaris i de serveis financers.

L'informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost ha estat publicat en el Butlletí número 27/2002, del 7 de maig.

El Sr. Marc Pintat Forné nomenat ponent per part de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost exposa l'informe.

El Sr. Marc Pintat:

Gràcies Sr. síndic.

La Comissió Legislativa de Finances i Pressupost en mandat de la Junta de Presidents, sota l'encàrrec d'analitzar les 16 esmenes a l'articulat que han estat presentades al Projecte de llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis bancaris i de serveis financers, pels M. I. Srs. consellers generals Josep Dallerès Codina i Josep Garrallà Rossell, ha examinat en el decurs de les reunions

mantingudes el 24 d'abril, i el dia 2 de maig d'enguany, l'informe del ponent del qual se'n desprèn el següent: les esmenes números 1, 10 i 15 s'han aprovat per unanimitat; les esmenes números 13 i 14 s'han transaccionat per unanimitat; l'esmena número 16 ha estat retirada, i les esmenes números 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11 i 12 no han estat aprovades.

Del resultat de la votació de les esmenes se'n desprèn l'informe de la Comissió aprovat per unanimitat, el text del qual se sotmet avui a consideració d'aquesta Cambra.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Passem a les intervencions dels grups parlamentaris.

Per part del Grup Mixt, cap intervenció?

Pel Grup Socialdemòcrata, Sr. Josep Dallerès, teniu la paraula.

El Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

En un període molt curt de temps -menys de dos anys- la regulació de la imposició indirecta sobre l'activitat bancària i financera ha donat lloc a dues lleis: la del 13 d'abril del 2000, i la del 15 de desembre del mateix any, a més d'una rellevant sentència del Tribunal Constitucional de 18 d'octubre del 2000.

Ens trobem, per tant, en un nou episodi que, com a mínim, posa de manifest una orientació jurídico-política erràtica en aquest sector.

Aquest Projecte de llei té, però, una virtut important; jo diria, una virtut important, molt important: la de derogar la llei de 15 de desembre del 2000. Per aquest sol fet, creiem que és bo que el projecte existeixi.

Realment fa una certa angúnia pensar que aquella llei tingui, avui, vigència, i que la famosa fórmula de càlcul màgica estigui en mans d'analistes i d'estudiosos internacionals.

Ara bé, el redactor del text s'obstina a legitimar la qualificació d'*indirecte* de l'impost, i el nou text no esvaeix les ambigüitats del text a derogar, ni en resol la seva incoherència de fons.

La nova fórmula per a la determinació de la quota de liquidació (article 14) no porta a una estimació objectiva, raonablement fidel, de l'acumulació de les quotes tributàries

carregades als clients (o que, en virtut de la Llei, s'han de carregar al client) al llarg del període a liquidar.

Cal remarcar, positivament, que el nou text introdueix el tractament de les declaracions consolidades per part de les entitats integrades en un "grup", i preveu l'aplicació de l'impost a les operacions bancàries que l'entitat andorrana pugui desviar a una filial exterior.

També s'aprecia una preocupació per les definicions i precisions relatives als elements incorporats en la forma de càlcul de la quota de liquidació (no existents en el text precedent).

En canvi, l'enunciat dels punts a) i b) de l'article 6 comporta un cert equívoc. En realitat, d'acord amb les lleis vigents, tots els serveis bancaris i financers prestats a Andorra han de ser realitzats per entitats de dret andorrà. En canvi, la redacció d'aquests punts, implícitament, posa en dubte aquest precepte.

Així mateix, la fórmula per determinar la quota de liquidació, que es pretén basar en el valor brut dels serveis -com realment correspondria- utilitza un conjunt de paràmetres d'un abast que va més enllà del valor brut dels serveis, i es desplaça cap al compte de resultats operatius nets. Però, és un altre element de la fórmula, el que té un efecte més clarament distorsionador: és el factor "0,85" que actua de reductor de la variable V1 (valor brut dels serveis).

Crida l'atenció que al llarg de tot l'article 14, -on es fa palesa la preocupació per definir i precisar l'abast de tots els elements integrats en la fórmula pel càlcul de la quota de liquidació-, es silenciï aquest factor "0,85".

Tot això, fa que es pugui afirmar que si l'entitat bancària realment traspassés al client, com per l'altra banda ho ordena la Llei, o és que les lleis s'aproven per no ser aplicades?

Tot això fa que es pugui afirmar -deia- que si l'entitat bancària realment traspassés al client l'impost indirecte sobre els serveis, ens trobaríem que l'entitat bancària hauria retingut dels seus clients un total més elevat del que li toca liquidar.

És evident que s'ha tornat a partir de la premissa que la liquidació anyal havia de ser una xifra predeterminada.

Com en el projecte anterior, aquest projecte de llei preveu que, i cito: "en el cas que el càlcul de la quota de liquidació en resulti un resultat negatiu, la quota de liquidació de l'impost serà zero".

Com pot ser que es repeteixi aquest contrasentit?

Admetre la possibilitat que la fórmula projectada pot donar un resultat negatiu és, al nostre entendre, aberrant: equival a una autodesqualificació de la pròpia fórmula i, doncs, de la pròpia llei.

Podríem continuar analitzant el text per tal de demostrar que es tracta d'una manera molt peculiar d'entendre la forma de legislar d'un estat. No cal ni demostrar-ho...

Vist que, tal com consta en els mitjans de comunicació d'ahir, la llei compta amb la benedicció d'altres instàncies -i no faig precisament referència a les del tercer veí; tenim molt clar que, per més explicacions que donem, per més demostracions que fem, ningú no modificarà el seu vot. Això tot i sabent que, un cop més, s'estarà votant una llei transitòria, mal engiponada, un autèntic nyap, potser no tant com l'anterior.

Em remeto, doncs, a les intervencions que figuren en els corresponents diaris de sessions del Consell General de l'any 2000, per si algú, realment, hi està interessat.

És evident que el nostre vot, en aquest cas, serà negatiu.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, té la paraula el Sr. Marc Pintat.

El Sr. Marc Pintat:

Gràcies Sr. síndic.

La Llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis bancaris i de serveis financers, que avui es debat, té per finalitat la creació d'un nou mòdul modern i eficient que grava el valor dels serveis prestats per les entitats bancàries i les entitats financeres no bancàries. Estem convençuts que el nou mòdul permet una millor eficiència en la recaptació i en la distribució de la càrrega impositiva en els diferents obligats tributaris. Els elements del mòdul permeten una determinació més acurada del deute tributari, ja que es diferencien dels serveis en contraprestació explícita -és a dir, serveis pels quals es cobra una comissió-, dels serveis amb contraprestació implícita -els quals es determinen per un diferencial del tipus d'interès.

Aquests elements garanteixen la neutralitat en relació a totes les entitats integrades en el sistema financer, i permeten una distribució de la càrrega impositiva relacionada amb el valor dels serveis prestats efectivament perquè aquesta és la base de l'impost indirecte: el valor dels serveis prestats. I això és el que gravem realment amb el mòdul.

El text permet un eixamplament de les bases de tributació, ja que s'integren com a nou sector els serveis prestats per les entitats financeres no bancàries. Aquest punt és important perquè avancem en la generalització de l'ISI, tal com s'ha dit per l'impost sobre els serveis d'assegurança.

Finalment el nou mòdul incrementa la recaptació sobre la base de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis. Fins l'any 2000, el sector bancari contribuïa al finançament de l'Estat mitjançant un sistema de coeficients d'inversió obligatòria, remunerats per sota del preu de mercat. Aquest sistema que ha donat els seus fruits, però que tenia limitacions tècniques i de model, va garantir una recaptació de 3.250 milions de pessetes cada any.

A partir de l'any 2001, el sector bancari - incloses les seves financeres- va contribuir a l'erari públic mitjançant l'impost indirecte sobre les prestacions de serveis, per un import aproximatiu de 3.800 milions de pessetes.

El nou mòdul que debatem avui permetrà una recaptació de més de 4.050 milions de pessetes, equivalent a 24,34 milions d'euros, per a l'exercici 2002.

Estem convençuts que amb aquest impost defensem els interessos de tots els ciutadans, i que serà consistent en el temps per garantir una participació efectiva i cada vegada més important del sector bancari i financer en l'erari públic.

Per aquests motius donarem suport al projecte de llei presentat.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir?

Sí, Sra. ministra de Finances teniu la paraula.

La Sra. Mireia Maestre:

Gràcies Sr. síndic.

Ja sabem que a l'any 2000, aquesta Cambra va aprovar el primer mòdul bancari, i era un trencament en relació amb la contribució anterior que feia la banca en l'erari públic.

El que hem de dir és que si tant nyap era aquest mòdul, la veritat és que durant els divuit mesos que ha estat operatiu hem recaptat, pel primer any d'aplicació, uns 23 milions d'euros, -que són 3.800 milions de pessetes-, i de fet, hem recaptat 3 milions més d'euros -o 550 milions més de pessetes-, que el que s'havia fet l'any anterior i tots els anys anteriors, des que es va posar en marxa el sistema de coeficients d'inversió obligatòria.

Nosaltres proposem un mòdul que està basat en un càlcul dels serveis prestats per les entitats bancàries i financeres, i que està elaborat per l'OCDE, per determinar el que ells en diuen la contribució dels serveis d'intermediació financera al producte interior brut, o que en d'altres termes, seria el valor afegit brut produït pels serveis financers, i que és la base de l'impost indirecte.

Aquest nou text, també permet incorporar les entitats financeres no bancàries, que fins a la data no contribuïen en l'erari públic, i millorar, també, el mòdul actual, com també ens han dit durant aquest debat.

Preveiem una recaptació encara més important que la que hi havia amb el mòdul anterior, -aproximadament uns 24,5 milions d'euros per l'any 2002, que equival a més de 4.000 milions de pessetes-, i estem fent un suplement en relació al pressupost anterior d'1,8 milions d'euros -o 300 milions de pessetes.

Nosaltres presentem uns textos que són de naturalesa indirecta, i és així com nosaltres veiem el desenvolupament tributari, i fem extensiu l'impost en els sectors. També incrementem la recaptació i també millorem la seguretat jurídica dels obligats tributaris. Sabem que els mèrits per arribar a aquesta situació, avui en dia, no és només nostra, ja que la primera contribució va ser un mèrit compartit per tota la Cambra, per tots els grups del Parlament per fer avançar les coses.

Nosaltres, el que volem és arribar a uns resultats, i per tant, presentem un text que és coherent, que s'aguanta, i que a més a més, sembla que tingui el reconeixement per part de les entitats que han de tributar, o almenys pel representant que està nomenat per aquestes entitats com a portaveu.

Bé, que això sigui una concertació! I com diu vostè, amb altes instàncies! No ho sé. El que és veritat, i això sí que ho podem dir fort, és que hem permès de fer avançar la situació; hem aconseguit recaptar cada vegada més, i a més, estem incloent-hi nous sectors. I nosaltres, com he dit abans, també parlem amb els sectors, i això no vol dir pactar, ni concertar, això només vol dir arribar a resultats i, resultats que entenem que són satisfactoris per l'interès general i sobretot per fer front a les inversions del país.

Per tant, repeteixo la meua voluntat de donar la informació que sigui necessària perquè puguem compartir més endavant aquests textos impositius, i a part d'això, em sembla, que és un compromís al qual van arribar tots els grups d'aquesta Cambra, en el seu moment, durant el programa electoral.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Altres intervencions per part dels grups parlamentaris?

Sí, Sr. Josep Dallerès, pel Grup Socialdemòcrata, teniu la paraula.

El Sr. Josep Dallerès:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Miri! Quasi bé estic lamentant la meua intervenció anterior en positiu, vist el que s'està dient... Pretendre que és gràcies a la fórmula màgica que s'està recaptant més. Jo demano: per què no es va recaptar més si hi havia la possibilitat de modificar l'anterior fórmula amb l'anterior llei? Qui va decidir que no es fes?

No demano ni que se'm contesti. Ho tinc tan clar que realment dubto que valgui la pena actuar en positiu... Em sembla que serà difícil. Serà difícil si es fa prova d'aquest tipus de mala fe. Res més.

Pretendre que hi ha hagut un silenci anterior, per exemple, amb una sentència que va obligar, en tot cas, a retornar -que no sé si s'ha retornat o no- etc. Si no es van recaptar més dels 3.250 milions, durant els vuit anys, en tot cas va ser perquè algú no va actuar. Perquè els mecanismes en la llei, hi eren. Res més. Només volia precisar això... És únicament això, res més.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Per part dels grups parlamentaris cap altra intervenció?

Sí, pel Govern?

Sí, Sr. cap de Govern, teniu la paraula.

El Sr. Cap de Govern:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Jo, el que lamento és l'última intervenció del Sr. Dallerès perquè la primera no li recrimino pas que l'hagi fet, i que l'hagi fet en positiu i, que en canvi ara, últimament, en aquesta darrera, no entenc per què ens ha acusat de mala fe, a la ministra i al cap de Govern.

I, potser que fem una petita història del tema. És evident que a mi m'hagués agradat molt... i per això puc parlar aquí, perquè jo ja era cap de Govern des del principi -naturalment de la meua legislatura, o sigui fa set anys- quan els lliberals vam arribar amb els nostres aliats Canillo-la Massana i CNA, a governar en minoria, i el tema impositiu ja estava bloquejat per una sèrie de recursos que no avançaven. Pel que sigui, i amb una gran col·laboració de tot el Consell General, en aquell moment, es va arribar a unes solucions que eren provisionals, naturalment que no eren erràtiques. Eren provisionals, i duraven tres anys. El que podem lamentar, és que en aquell moment no vam pensar, tots plegats, a dir que aquelles solucions durant tres anys fossin ampliables si no es trobaven solucions abans, si no s'arribava a altres mòduls definitius abans o a unes formes definitives per fer contribuir les entitats bancàries d'una manera permanent. I no va ser així, en gran part, perquè entremig hi va haver unes eleccions, entre altres coses.

Però al no haver-se fet així, es van haver de fer aquestes lleis anteriors que sí que es van tornar els diners, però, també es va subsanar per part del Govern la manca de diners que hagués representat aquell retorn, si no va representar el contrari no solament cap manca de diners sinó que s'ha incrementat la recaptació, com ha dit la Sra. ministra.

També voldria dir una cosa. Si es parla de política erràtica, hauríem de dir una cosa fonamental. Des de la Constitució, Andorra té un marc que obliga als governs i als parlaments a tirar endavant una imposició equitativa i justa, com diu la Constitució en el seu article 37. Però és clar, tots els països, i parlo dels països de l'entorn europeu -no em referiré a altres-, ho

tenen, no de fa segles, però sí de molts anys, i han anat fent polítiques fiscals i, és clar, el que han fet, és que en tots els països, pràcticament, sobretot als grans, ho han agafat tot. És a dir, els estats han rasclat tot el que han pogut, pels sistemes impositius que han anat fent, i ho han anat inventant. A nosaltres no ens toca inventar gran cosa, però sí que hi ha una cosa que li he de

dir, Sr. Dallerès i a tots vostès. És molt més fàcil, segur,

-tècnicament- posar en pràctica impostos directes que no impostos indirectes. I en canvi, és molt més difícil -políticament- defensar els impostos directes en un país com Andorra. Per això cadascú té els programes que té, i nosaltres tenim un programa que es basa en els impostos indirectes. Però, això, ens obliga a fer un sistema d'impost indirecte que és molt més difícil -tècnicament- d'arribar als resultats que ens interessin, i que creiem que són justos per la distribució, més o menys equitativa de la càrrega, perquè no hi ha cap país en el qual es pugui dir que la distribució equitativa de les càrregues fiscals sigui definitiva. No n'hi ha cap que hagi arribat a la perfecció en aquest aspecte. Només cal mirar, avui dia, que estan rebaixant les quotes d'impost directe sobre les persones físiques, fent carreres per veure qui ho fa més de pressa.

Per tant, nosaltres no tenim una política erràtica. Li agraeixo que ens hagi dit que aquesta segona llei és un nyap no tan dolent com l'anterior. Jo em quedo amb la part positiva de la seva intervenció.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Sí, Sr. Josep Dallerès, heu demanat la paraula, pel Grup Socialdemòcrata, teniu la paraula.

El Sr. Josep Dallerès:

Sí, gràcies Sr. síndic.

A veure, Sr. cap de Govern! Jo no he parlat en cap moment d'impostos directes ni d'impostos indirectes. M'he referit, única i exclusivament a la tergiversació de les xifres, i a la forma que s'ha fet la presentació de tergiversar les xifres. Res més!... Res més! No he fet cap altra intervenció, sinó aquesta. Llavors, que ho vulgui portar cap a un altre terreny, sé que és molt hàbil, en aquest cas, bastant més que jo. Cadascú té el seu tipus de professió, -que no és

el mateix-, i suposo que ens marca dins d'uns certs tipus d'esquemes. L'única intervenció ha estat la tergiversació de xifres. Res més! No he dit res més!

Dic que no és correcte presentar-ho d'aquesta manera. Fer un debat sobre si hem recaptat més o no, no és el cas. En tot cas, s'agafa... amb els textos anteriors es podia recaptar bastant més. Només he fet aquesta intervenció. La mantinc i la mantinc en qualsevol moment.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Pel Grup Mixt, Sr. Garrallà, heu demanat la paraula.

El Sr. Josep Garrallà:

Sí Sr. cap de Govern, a vostè li agrada recordar quan governava en minoria, i que tot era un consens, etc. Si ara el seu comportament fos el mateix que el que tenia quan estava en minoria, segurament que, avui, aquestes lleis, s'haguessin pogut aprovar, segurament, per unanimitat. Així que si vol recordar una cosa, recordi-ho per tot, i aleshores, treballarem conjuntament.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Sr. Antoni Martí, pel Grup Lliberal, teniu la paraula.

El Sr. Antoni Martí:

Gràcies Sr. síndic.

A veure! La veritat, perquè la gent ens pugui entendre; perquè, aquí, sembla que es diguin les coses d'una manera una mica encobertes.

Em sembla que la ministra de Finances i el Govern han defensat una contesta a unes insinuacions que s'han fet -les ha fet el Sr. Garrallà, i les ha fet de forma encara més dissimulada el Sr. Dallerès- dient que com és que durant tots aquests anys solament s'havien -almenys fins l'any 2000- recaptat, solament, 3.250 milions de pessetes? La nostra obligació -entenc jo, perquè el grup parlamentari, evidentment, dona suport a les polítiques del Govern- és recordar a l'opinió pública aquestes xifres. I aquestes xifres, si és cert que del 1995 fins al 2000 es van recaptar 3.250 milions de pessetes, jo no diré que això va passar del 1995

al 1997, perquè és la veritat, tal com ho recordava la Sra. ministra. Això no es va desbloquejar, únicament des de les files lliberals, sinó que va haver-hi l'ajuda de tots, d'un Govern, justament que va durar poc. Però, en tot cas, això no és culpa nostra.

I després al 2001, s'ha fet un mòdul amb el qual es recaptem 3.850 milions de pessetes.

I és clar, també em dirà vostè, Sr. Dallerès, que com és que s'ha pactat tan poc amb la banca? Perquè resulta que un any més tard, la banca pagarà 4.040 o 4.070 milions més les financeres, més les assegurances.

Llavors, és clar, no es mouen les xifres. Nosaltres únicament diem que s'ha recaptat 3.250 milions de l'any 1995 fins al 2000. Quan es diu que l'any 2001, mitjançant un mòdul, segurament complicat, ja ho reconeixem, per això el canviem, s'han recaptat 3.850 milions de pessetes, també podria dir en positiu, -tal com ha fet el Sr. Dallerès en el seu primer discurs-, que és curiós que hagi durat tan poc aquest mòdul, i que amb el nou es faci, gairebé, un 15% d'augment.

En tot cas, les manifestacions que s'han fet, aquí en un editorial, -que en tot cas, la gent de la banca dirà el que vulgui-, mitjançant la disposició final primera, i mitjançant la Llei del pressupost, potser el que avui són aplaudiments del sector bancari, potser no ho seran tant en un futur perquè el Govern Lliberal, i en tot cas, el grup parlamentari que li dona suport, no ha estat condicionat tantes vegades com s'ha dit, i no és veritat el que vostès diuen "del gran capital".

I no vull recordar que a nosaltres no ens lliga ni el sistema financer andorrà, ni cap *pull* econòmic estrany. Per tant continuarem defensant aquesta política, i si veiem que la banca ha de pagar més en un futur, doncs pagarà més. I si en un moment veiem que la banca durant dos anys ha de pagar el mateix, doncs, també n'assumirem la responsabilitat.

I en tot cas, parlo d'aquests tres pròxims anys, perquè després, el poble andorrà ja decidirà qui governa aquest país.

Gràcies.

El Sr. Síndic General:

Sr. Dallerès, pel Grup Socialdemòcrata, heu demanat la paraula.

El Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

No era la meva intenció fer història, però ja que es vol fer història, començarem de zero.

Bé, en tot cas, hi havia unes lleis, -i quan va caure el Govern l'any 1994-, que el primer acte que va fer el Govern Lliberal entrant, va ser retirar-les, i que des de l'oposició es van tornar a entrar, l'endemà mateix.

Són les lleis que van permetre al Govern de cobrar o de fer entrar a les arques de l'Estat els 3.250 milions. Si després, pel que sigui -per un pacte que se'ns va negar durant temps, i que després va resultar que va sortir dins dels documents oficials, cinc anys després- no es va augmentar aquesta quantitat. La Llei permetia fer-ho. En tot cas, va ser una opció política de no fer-ho.

Llavors, tergiversar els termes d'aquesta manera, és el que jo en dic mala fe. Res més! No va ser la llei que no ho permetés, va ser una opció política.

A partir d'aquí, no m'he posat en res més. L'única intervenció que he fet és sobre aquest fet, perquè s'ha tergiversat això. Res més!

El Sr. Síndic General:

Bé, si us plau, aquest debat sobre les lleis que han pogut aprovar-se en el passat... demanaria, en tot cas, que es tornés al debat de la Llei de la que parlem actualment.

Sr. Antoni Martí, si vol fer una intervenció molt breu per al·lusions.

El Sr. Antoni Martí:

Gràcies Sr. síndic.

No, és que les al·lusions, en aquest cas no s'han fet des de les files lliberals. Moltes vegades en les meves intervencions, hi ha gent que té la pell molt fina, però en aquest cas, jo hauria de tenir la pell tremolosa, perquè és clar, quan s'insinua... no sé, d'una forma molt subtil, que la gent no entén què ha passat, i el perquè no s'ha augmentat. Doncs, bé, vostè entendre -i això no s'ho agafi malament- que nosaltres, des del Grup Parlamentari donem les nostres explicacions. Però, li donem les nostres explicacions i, també quan el Sr. Garrallà, -i ho torno a dir, i acabo Sr. síndic- fa la insinuació de no sé quines grans manifestacions de grans dirigents del sistema bancari, en tot cas,

aquestes les faran ells. En tot cas, nosaltres podem fer tots els aplaudiments, perquè ho dic així de clar. Però nosaltres farem la nostra feina, i li dic Sr. Dallerès... i li reconec Sr. Dallerès, que sort en vam tenir de la gestió que vostès van fer en el seu moment, -no com a Partit Socialdemòcrata, sinó com a Agrupament Nacional Democràtic-, segurament amb molta més força en aquell moment que d'altres tendències que avui s'han reagrupat dins del Partit Socialdemòcrata; però, bé, això ja és tornar a fer història, i en tot cas...

El Sr. Síndic General:

... Si us plau, Sr. Antoni Martí, entenc que el debat no avança en aquests moments, i per tant els demanaré que si volen contestar per al·lusió ho facin i molt breument, però si volen continuar el debat els hi permeto, però, en tot cas, que ens atinguem al punt número 4 de l'ordre del dia, que és concretament la Llei de l'impost indirecte sobre la prestació de serveis bancaris i serveis financers.

El Sr. Antoni Martí:

Sr. síndic, miraré de fer avançar el debat, o almenys ho intentaré, simplement dient una cosa. La realitat és que els números són els que són, i actualment votant aquesta llei que es votarà, segurament, milions a munt, milions a baix, es recaptarà 4.040 milions de pessetes que em sembla que Andorra els necessita. I en tot cas, jo apel·lo a la responsabilitat dels compliments dels compromisos electorals, i que en un futur -ho he sentit molt en aquesta sala, i ho he sentit de persones amb aspiracions legítimes d'ocupar el lloc que ocupa el Sr. Marc Forné-, segurament, els pròxims que hauran de pagar en aquest país seran, lògicament, els professionals lliberals.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Sr. cap de Govern haviu demanat la paraula?

El Sr. Cap de Govern:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Només per puntualitzar, per al·lusió al Sr. Dallerès. Jo m'he referit, i he fet la història que he fet, perquè vostè ha dit que la nostra política és erràtica en aquest tema. Només per aquesta

paraula, no pel que ha dit després, però això ho ha dit vostè.

Llavors, vostè ha qualificat globalment la política tributària d'erràtica. Si no ho he entès bé, disculpi'm, però és per això que jo he intervingut, per dir el que he dit. I llavors m'ha sorprès que vostè sortís amb el tema de la mala fe -que després ja ha explicat en què valorava aquesta mala fe.

Jo m'he referit a això perquè li he sentit dir que -i ho ha dit- que era erràtic. Si es referia a una altra cosa, li agrairia l'aclariment.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sí, Sr. Dallerès.

El Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

Li llegeixo exactament el que he dit: "és juridico-política erràtica en aquest sector... en aquest sector concretament, en aquesta Llei".

Un altre incís, referent a les insinuacions... Sr. Martí, si he saltat, és justament perquè hi han hagut dos insinuacions, una per part del membre del Grup Lliberal en la comissió, i l'altra per part de la Sra. ministra, dient que si no s'havia recaptat més de 3.250 milions, és perquè la llei no ho permetia. I això no és cert. En tot cas, va ser per una opció política. I era únicament perquè això quedés ben clar. És per una opció política, no perquè la llei no ho permetés.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Sr. Garrallà teniu la paraula.

El Sr. Josep Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

Miri, Sr. Martí, les meves insinuacions em sembla que no han estat així. Han quedat molt clares. Només m'he referit a la premsa d'ahir, i m'hi torno a referir, perquè de moment ningú m'ha dit el contrari que no fos així.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Si no hi ha cap altra intervenció, passarem a la votació del text.

Sr. secretari general, si us plau.

El Sr. secretari general:

Sr. Marc Pintat Forné : Sí

Sra. Clara Pintat Rossell : Sí

Sr. Emili Prats Grau : Sí

Sra. Maria Lluïsa Puig Montes : Sí

Sr. Antoni Riberaigua Sasplugas : Sí

Sr. Francesc Rodríguez Rossa : No

Sr. Roc Rossell Dolcet : Sí

Sr. Guillem Valdés Alemany : Sí

Sr. Miquel Alís Font : No

Sr. Francesc Areny Casal : Sí

Sr. Jaume Bartumeu Cassany : No

Sra. Olga Benazet Dolsa : Sí

Sr. Francesc Casals Pantebre : No

Sr. Jordi Daban Alsina : Sí

Sr. Josep Dallerès Codina : No

Sr. Joan Albert Farré Santuró : Sí

Sra. Olga Forné Angrill : No

Sr. Patrick García Ricart : No

Sr. Josep Garrallà Rossell : No

Sr. Marcel Llovera Massana : Sí

Sr. Esteve López Montanya : No

Sr. Antoni Martí Petit : Sí

Sr. Jordi Mas Torres : No

Sr. Daniel Mateu Melción : Sí

Sr. Joan Monegal Blasi : No

Sr. Josep Àngel Mortés Pons : Sí

Sr. Cándid Naudi Mora : Sí

El Sr. Síndic General:

Sr. secretari, volem procedir al recompte, si us plau.

El Sr. Marcel Llovera :

16 sí, 11 no.

El Sr. Síndic General:

Moltes gràcies.

Bé, doncs, a la vista del resultat de la votació, s'aprova el Projecte de llei.

Passem, tot seguit al punt número 5 i últim punt de l'ordre del dia.

5. Preguntes al Govern amb resposta oral.

Doncs, directament a l'única pregunta, que ha obtingut la declaració d'urgència presentada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 13 de maig del 2002, relativa a les disculpes demanades pel ministre portaveu a l'oposició.

Aquesta fou registrada amb el número 495-A, i publicada en el Butlletí número 29/2002, del 13 de maig.

Exposa la pregunta el Sr. Jaume Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Bé, la pregunta és breu, no sabem si la resposta també ho serà. La perplexitat del nostre grup parlamentari, que ja es va fer palesa en el decurs de la Junta de Presidents del dia 7, davant d'altres manifestacions del ministre Portaveu que assistia a la Junta, va ser majúscula, el dia 9. Jo ja he dit moltes vegades que una de les coses que procuro no perdre'm mai, és estar lliure el dijous a la una del migdia per poder escoltar la Ràdio Nacional, les declaracions del ministre Portaveu, que us asseguro que sempre són instructives. En aquest cas, gairebé vaig fer un vot de la cadira, perquè vaig escoltar que el ministre demanava disculpes a l'oposició per la tramesa amb retard de la informació en relació a aquest *non paper* - sembla ser que es pronuncia així, segueixo el que vaig escoltar del ministre-, portat a Madrid pel ministre.

Bé, és lamentable que ens haguem de prendre com una broma, -jo sóc el primer en fer-ne, per tant no critico els que ens hagin pogut induir per aquest camí- una matèria que hauria de ser tractada molt més seriosament.

Resulta que hi va haver Comissió d'Exteriors el dia 2. No se'ns diu res. Jo diria que poca cosa se'ns podia dir, perquè potser sabien una mica més que nosaltres, però en tot cas, no se'ns diu res, i el ministre no compareix. Hi ha Junta de Presidents el dia 7, i el mateix ministre -que al

cap de quaranta-vuit hores s'excusa- tampoc diu res. I després trobem que hi ha excuses a la premsa.

La pregunta és, doncs, si això, el Govern ho troba raonable? Si li sembla que això s'ha de fer així? Si s'han de demanar disculpes a la premsa i no dir res als òrgans de la Cambra? -com és la Comissió de Política Exterior, que teòricament, en una acta que m'he llegit avui, i que fa referència a la reunió del dia 2, tots els grups estaríem d'acord en què es reviscolés. I si és normal que el dia 7 vingui el ministre Portaveu i no digui res, i que després demani disculpes a la premsa? I insisteixo, si això és coherent amb el que m'he tornat a llegir, no gratant-me les celles, -com s'ha dit abans- sinó, d'alguna manera, cremant-me les celles a la nit, m'he tornat a llegir tot el debat d'investidura, i per tant, he llegit el que van dir uns i altres, i els portaveus. Semblava que tot aquest tema havia de ser un tema de política d'Estat, i que no hi hauria *non papers*, ni avisos de darrera hora, ni excuses per via dels mitjans de comunicació. Aquesta és la pregunta.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. cap de Govern. Teniu la paraula.

El Sr. Cap de Govern:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Responc jo, perquè si la memòria no em falla -i em sembla que el Sr. Bartumeu em donarà la raó- vull puntualitzar quelcom. El Sr. ministre Portaveu sí que va donar unes excuses el dia 9, perquè els periodistes li van fer una pregunta en la roda de premsa, i per això ho va fer. Per això va aprofitar, perquè li deien que com és que ha passat això?

Però, és que quan el vaig telefonar, jo a vostè, el dilluns dia 29, i li vaig dir que li trametia aquella documentació, li vaig demanar, també, excuses per fer-ho així... Li vaig dir... si no em falla la memòria, perquè era el primer que havia de fer i, és cert, com ho vaig haver de fer també amb el Grup Parlamentari Lliberal, i el mateix ministre, el Sr. Minoves, ho va fer en el mateix Govern per la raó següent: perquè tota la tramitació que s'ha fet per arribar al no paper o "*non paper*" venia de cada ministeri -perquè cada ministeri treballava amb les coses que podien posar-se en aquesta agenda o programa-

i, en el moment que es va tenir això, per les urgències naturals de la presidència espanyola actual de la Unió Europea i per la possibilitat de tenir, ja, un contacte directe per entrar aquesta agenda de treball en la Unió Europea a través de la presidència espanyola va obligar a fer-ho amb les presses que ho vam haver de fer... Però el tema de les presses van ser a l'hora de tramitar-ho i fer-ho arribar a l'altra part. El treball s'havia fet adequadament i durant el temps necessari per cada ministeri. Jo li vaig dir a vostè que em sabia greu haver-ho de fer així, i avisar-lo el mateix dia que el Sr. ministre havia de tenir la trobada amb el seu homòleg, perquè en principi havia de ser l'endemà -havia de ser el 30-, es va retrasar un dia... no ve d'un dia la qüestió... això és ben cert.

Per tant, totes les excuses posteriors que s'haguessin pogut fer a la reunió d'Exteriors com a la roda de premsa, havent-les fet personalment jo, que era el que les havia de fer, eren de més. També ho vaig fer amb el Sr. Joan Monegal al qual vaig telefonar, i li vaig demanar -si no recordo, també, malament- que trametés la meva explicació a tots els membres de l'antic Grup Parlamentari Demòcrata -avui Grup Mixt. I, va ser *inclús* el divendres -si no m'equivoco, perquè va ser el divendres que me'l vaig trobar a vostè.

Llavors, em sap greu, i ho vaig dir, repeteixo aquí, em sembla que... a veure, per parlar d'aquest tema en podem parlar quan vulgueu... quan vulguin vostès, vostres senyories, però, en referència a la roda de premsa jo també li diré una cosa Sr. Bartumeu: si tan de bo la Ràdio d'Andorra trametés la roda de premsa del Partit Socialdemòcrata, perquè també m'alliberaria per escoltar-la... N'estic segur! Perquè ho sento de vegades i, també presto l'atenció que vostè presta a la roda de premsa del nostre ministre Portaveu... No sé si és una qüestió possible... Potser val la pena que es gravin les rodes de premsa de tots els grups parlamentaris i de què es donin per la ràdio, per què no? Perquè li agafaria el mateix plaer que vostè deu agafar, segurament en alguns casos, a escoltar les rodes de premsa del Sr. Enric Pujal.

Però, ja li dic... jo em vaig excusar... Una vegada m'he excusat -el Sr. cap de Govern- es donava per entès que era de part de tot el Govern que hi havia excuses.

Després d'això el Sr. Pujal ho va rectificar, i va insistir-hi a demanda d'uns periodistes.

Aquest és el cas... no sé si calia fer-ne tanta polèmica, però, en fi... a mi, em sembla que no.
Gràcies.

El Sr. Síndic General:

Sr. Bartumeu vol replicar?

Teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Efectivament, Sr. síndic, al Sr. cap de Govern li sembla que no, i a nosaltres ens sembla que sí.

A veure, la conversa entre vostè i jo no és de divendres -jo no tinc els privilegis d'altres membres d'aquesta Cambra-, és de dilluns a les cinc i cinc de la tarda. A les cinc i cinc de la tarda, el Sr. ministre ja devia estar dins d'alguna d'aquestes *limoussines* que afecciona, dirigint-se cap al palau que corresponia.

Dilluns a les cinc i cinc de la tarda, i no divendres.

És una conversa entre vostè i jo. Vostè la fa pública. Jo la vaig fer pública als companys del grup parlamentari, a l'executiva del meu partit, però no és una conversa institucional. I la pregunta que jo he fet és en relació al tractament institucional d'una qüestió que hauria de ser política d'Estat, Sr. Forné.

Aleshores, que el ministre contestés o no a una pregunta, no exclou la perplexitat -que reitero- que no se'ns ha informat formalment a la Comissió d'Exteriors, en aquest cas a la Comissió en la seva globalitat. I que a la Junta de Presidents, -un altre òrgan que tocaria-, tampoc se'ns ha informat.

I efectivament, vostè em va trucar a les cinc i cinc de la tarda, i em va dir el que vostè acaba de dir, i altres coses, entre altres, que això s'havia fet des de la precipitació, i també em va dir que el seu propi grup parlamentari, doncs, no n'havia estat informat.

Però hi ha una cosa que no acabo d'entendre. Vostè em diu que això estava super treballat, i tots els ministeris hi havien treballat. Hi ha una cosa que no entenc, aquí. El ministre, el dia 9, en la mateixa roda de premsa, va dir: "Ni el Govern tenia encara aquest *non paper* assumit, i ens vam haver de precipitar". Això ho va dir el ministre Portaveu. Jo ho he transcrit. El Sr. ministre diu que no. Ja ens ensenyarà com és que no diu que "no". Jo tinc apuntat que això va ser així.

Això és molt greu, perquè demostra que s'ha portat un *non paper* que el ministre també diu, -ho tinc apuntat aquí-, "que no... que això evoluciona, i aquest és un paper per sortir del pas, i després en funció de les circumstàncies ja l'anirem canviant"... Això, ja gairebé, doncs, és una repregunta: aquesta és la política d'Estat? Aquesta és la política seriosa d'Exteriors?

El Sr. Síndic General:

Sr. ministre de la Presidència i Turisme teniu la paraula.

El Sr. Enric Pujal:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, no volia intervenir, però el Sr. Bartumeu m'hi obliga perquè li he de donar explicacions del que acaba de mencionar.

Jo, efectivament, -i fent referència concretament a la pregunta que vaig rebre ahir a la tarda, que em vaig llegir ahir a la tarda, naturalment, Sr. Bartumeu- em vaig quedar bocabadat.

Tal vegada, vostè dirà que sóc un babau. En aquest aspecte pensarà que sóc un babau... té raó... en aquest aspecte sóc un babau i en d'altres també, perquè, mai m'hagués pogut pensar que unes disculpes tenien data de caducitat. Això és evident que no ho haguera pogut pensar, ni mai en cap llibre ho havia llegit.

Aleshores, jo, en el moment que el cap de Govern tenia aquesta conversa amb vostè, jo estava amb ell, al seu despatx, i ho vaig sentir. Evidentment, jo vaig donar aquestes disculpes per fetes, tant amb vostè, -jo sabia que també havia parlat, amb el Sr. Monegal i, tampoc no sabia les disculpes que havia donat el Sr. cap de Govern al Sr. Monegal-, però, sí que sabia exactament les disculpes que li havia donat a vostè telefònicament.

Bé, després, -ja ho ha dit el Sr. cap de Govern- jo faig una roda de premsa en la qual dic totes les decisions que s'han pres a Govern, tots els dijous. Vostès, els socialdemòcrates la fan el dimecres, i per tant, els periodistes recullen totes les manifestacions que vostès fan en contra del Govern i, naturalment, a mi em pregunten, el dijous: "Què pensa el Portaveu del Govern del què ha dit el Partit Socialdemòcrata?". I senzillament, jo ja no vull entrar en el fons de la qüestió. Sí que vull dir que en aquell moment, doncs, a mi se'm va

posar la pregunta. Jo vaig dir el que en pensava, i entre d'altres coses, vaig dir que era un paper que hi havien treballat tots els ministeris, que era un paper que el Govern... jo no recordo si vaig dir que no l'havia assumit, això no ho recordo, i no li puc dir ara, perquè tampoc tinc la cinta, i vostè sap que quan hi ha una roda de premsa es poden dir moltes coses. Però, en definitiva, el Govern l'havia assumit. La prova és que el ministre el va portar a Madrid. Si el Govern no l'hagués assumit, és evident que el ministre no l'hauria portat a Madrid.

Per tant, això era un document que estava totalment assumit pel Govern. Per tant, senzillament,

Sr. Bartumeu, té una contesta que em van fer dos periodistes de les crítiques que van sortir el dia 8 -em sembla, dimarts o dimecres- de la seva roda de premsa.

Jo vaig contestar únicament a aquesta pregunta i, penso que està bé, perquè si vam reconèixer que ho havíem fet o que no ho havíem fet gaire bé, vam demanar disculpes, Sr. Bartumeu... i, penso que està bé que es demanin disculpes de tant en quant, quan una cosa s'ha hagut de fer d'un manera una mica precipitada.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Passem a l'apartat de les repreguntes.

El Sr. Monegal havia demanat la paraula.

El Sr. Joan Monegal:

Sí, volia simplement intervenir per al·lusions ja que avui m'han honorat el Sr. cap de Govern i, després, el ministre Portaveu. Podríem dir que quasi bé m'han situat com a president del Grup Mixt, perquè d'alguna manera voldria recordar que el nostre president -i com a Grup Mixt que som- és el Sr. Jordi Mas.

Sí que és veritat, -i fora del rera fons que hem discutit- que el Sr. cap de Govern em va trucar, -abans, semblaria ser un impediment de localitzar al Sr. Jordi Mas, en aquest moment puntual-, per tal d'oferir-se a explicar o a evidenciar la documentació que es portava davant d'aquesta entrevista que havia de tenir el ministre d'Exteriors amb el Sr. Piquer, ministre d'Exteriors d'Espanya, enparaulada -semblaria ser- el dimarts.

Sorprenentment, el dilluns vam ser contactats, i se'ns va dir que el dimarts no hi hauria aquesta reunió, que es feia el mateix dilluns, a la tarda.

El resultat de tot això, francament, és que nosaltres, i possiblement l'altre grup de l'oposició, no hem tingut la documentació, per analitzar. Llastimosament, malgrat formar part d'una taula que, sortosament, també, per congruència amb aquests fets que estem detectant, ja havíem manifestat que estava tancada, -o que aquella subcomissió d'exteriors estava tancada-, perquè en aquesta mateixa Cambra s'havia invocat l'extinta Comissió d'Exteriors. I torno a reprendre l'argumentació. Lamentablement aquesta documentació, que havia de ser un document d'inici dins del context del consens, com molt bé el president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata ha fet menció abans dels discursos d'investidura. En el seu moment es va invocar per part de tots els grups que formen part d'aquesta Cambra. Doncs, bé, no el vam poder analitzar, no el vam poder debatre, i encara, avui en dia, doncs, desconexem el seu contingut exhaustiu.

Això, és l'únic que lamentem, reconec que hi ha hagut aquest contacte. Aquest contacte... no les excuses, evidentment. No he entrat en aquest debat, ni tampoc hi ha entrat la resta del Grup Mixt, però, sí, que voldria que aquesta intervenció fos a títol de clarificació.

El Sr. Síndic General:

Sr. Bartumeu, heu demanat la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

Primer, sobre les rodes de premsa a la televisió ha seguit una repregunta que, de fet, ja havia acabat el procediment, l'havia fet, però com que no me l'han contestat, l'hauré de tornar a fer.

Primer, abans el Sr. cap de Govern em deia que li agradaria que la ràdio retransmetés les rodes de premsa del Partit Socialdemòcrata. La contesta fàcil que m'ha servit en safata, seria de dir-li que: vostè pot fer més que nosaltres. La contesta realment correcta és dir que els professionals de la ràdio i de la televisió ja segueixen les nostres rodes de premsa, i se'n fa ressò en els mitjans de comunicació públics.

El ministre Portaveu s'equivoca, perquè la roda de premsa anterior al dia 9, -és a dir la del dia 8-, jo no hi vaig assistir, però pel que vaig poder

llegir en els mitjans de comunicació, no en van parlar d'això que diu vostè. Van parlar d'altres coses.

Però, en fi, és igual.

No és una qüestió d'excuses... -i vaig a la repregunta- ni de disculpes amb data de caducitat. La pregunta inicial, i la repregunta d'ara van en un altre sentit. És a dir: la política d'Estat pot funcionar en base a temes de "disculpa'm que t'he avisat tard", o això ha de funcionar de manera que es faci una política d'Estat portant els papers abans?

És a dir, nosaltres el que volem saber, -i aquesta és la repregunta-, és si entre el dia 23 d'abril, - Sant Jordi, dia de la rosa, en el qual el Grup Parlamentari Lliberal va estar informat que hi havia aquest viatge a Madrid-, i el dilluns següent, -dia 29 d'abril, en el qual a les cinc i cinc de la tarda el Sr. cap de Govern em telefona a mi-, es podia o no es podia haver donat a l'oposició aquest document que ja estava tan treballat?... -sento aquí-... a l'oposició no?... I ja puc contestar jo, que sí que es podia, i si no s'ha fet, doncs, això té una conclusió política que no té res a veure amb les disculpes.

El Sr. Síndic General:

Respon pel Govern, Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Pel que ha dit vostè ara, el dia 23, -dia de la rosa i Sant Jordi-, es quan es va confirmar l'entrevista, i aquesta és la qüestió. Quan hi ha una entrevista, es planteja segons l'agenda de dos ministres, -en aquest cas els que demanaven l'entrevista érem nosaltres, érem els interessats, i el calendari del Sr. ministre espanyol devia ser molt apretat aquells dies com són generalment, els dels ministres de Relacions Exteriors dels grans països i també dels petits- en aquell moment el document de treball de cada ministeri... és clar que estava avançat, en cadascun d'ells; el que no estava feta és la redacció definitiva del paper de compromís d'agenda que s'havia de presentar, *inclús*, hi van haver varies redaccions, i li asseguro que van ser redaccions, cadascuna d'elles pensades per millorar l'anterior, sense cap dubte.

La política d'Estat la voldríem fer sempre, si podem, amb el màxim de consens. I jo, aquí, em

sorprenc del que ha dit el Sr. Monegal quan va dir... -ell va dir a la premsa, em sembla- que s'havia considerat extinta la comissió complementària. Jo no ho vaig dir, o no ho vaig entendre així. I en canvi, ara diu que sí, que està extinta, tot i que en un moment donat es va dir que no, que pensaven que no era extinta, i que més valia que no.

Jo penso que més val que no ho sigui d'extinta, i que els membres del Grup Mixt, actualment, puguin continuar amb el Grup Lliberal, i amb el Partit Socialdemòcrata, en el moment que es pugui. Ara bé, els plantejaments són prou clars pel que fa al Partit Socialdemòcrata. En el moment que es va separar de la taula, voluntàriament, el seu grup parlamentari, doncs, va ser perquè els plantejaments no coincidien essencialment en coses essencials. Si nosaltres hem enfocat la negociació amb la Unió Europea de la manera que l'hem enfocat, i vostès no hi coincideixen, això no ens excusa de continuar donant la nostra informació, i també els permet a vostès, com és natural, lògicament, de donar la seva opinió, i expressar-la allà on vulguin, com vostès han dit repetidament.

No obstant, hi ha moments en els quals les circumstàncies t'obliguen a haver d'accelerar els tràmits per acabar un document que és un document de començament de tràmit... de començament de negociació. No és un document d'acord ni de preacord, ni de res. És el que Andorra pensa que es pot demanar. I evidentment, allà, nosaltres -amb tota la consciència- hi hem inclòs el que pensem -des de tots els ministeris- que valia la pena incloure-hi, fent servir el mandat de l'any 1996/1997.

A partir d'aquí, en fi, jo penso que el tema de les excuses... hi estic d'acord, vostè ho ha matisat ara. Està ben clar que la qüestió de la roda de premsa és més secundària. Es tracta de saber si la política d'Estat la volem fer d'aquesta manera, o no la volem fer. Jo intento coincidir amb la seva manera de pensar sobre el què s'ha de fer. Ara, si no hi ha coincidències sobre el fons de les qüestions no podrem fer altra cosa.

Per tant, a partir d'aquí, nosaltres seguirem intentant que hi hagi la possibilitat d'arribar a un consens quan hi hagi decisions a prendre a la Unió Europea sobre aquest tema i sobre d'altres.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Sr. Mas, havíeu demanat la paraula per formular una repregunta o per al·lusions?

El Sr. Jordi Mas:

Per una repregunta i, al mateix temps, aprofitaré les al·lusions que he tingut en aquesta Cambra.

De totes maneres recordar al Sr. cap de Govern que no deu conèixer ben bé l'organigrama del nou Grup Mixt, perquè després d'un president hi ha un vicepresident, i després altres membres. De totes maneres el que, sí, tenim és un inconvenient major, perquè vostè i jo no podem tenir el mateix telèfon, però en canvi, els seus serveis sí que em contacten el mateix dia, i en canvi el cap de Govern no em pot contactar. Però bé, passat això la meua repregunta va en el sentit del que he sentit aquí, en aquesta exposició, temes bastant preocupants. Ja sabem que les relacions exteriors són un tema essencial, i sempre ho hem manifestat i sempre ho hem dit. Cada vegada que sortim a l'exterior, evidentment, marquem unes posicions, -i sobretot com és aquest cas, si no són compartides únicament pel Govern Lliberal- això situa Andorra en una posició avançada de cara a les negociacions, perquè, tothom sap quin peu calcem, i en canvi, els d'aquí dintre hem de seguir el carro, o bé dir que no, perquè, evidentment, no estem assabentats de les negociacions.

La meua repregunta va en el sentit següent: he sentit parlar de precipitació, i llavors demano al Govern si pensa que des de la precipitació es pot assolir un bon acord en les relacions exteriors entre Europa i Andorra? Que em contesti el Govern per veure si això és el que ell creu.

El Sr. Síndic General:

Sí, contesta pel Govern el Sr. cap de Govern. Teniu la paraula.

El Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

El Govern no pensa que des de cap precipitació es pugui fer una bona política de cap tema, ni internacional ni de res. I no es tracta d'això. Hi van haver presses per fer la redacció d'un document, però no el seu estil, ni el seu esperit, ni el seu contingut. És una qüestió gramatical.

És a dir, es van fer diverses versions amb diferents modalitats per presentar-ho, i no ho oblidem -repeteix- és el que en diuen un no paper, -diguem-ho en català: és un no paper-, que és molt curiós. A mi em sorprèn tant com a tots vostès que es pugui dir un no paper a una cosa que és un paper.

Però en fi, això són termes de diplomàcia que no entendre mai. Va així la cosa. És una agenda de temes que Andorra posa sobre la taula, que defensarem, i que creiem que val la pena defensar i que, naturalment, el Sr. ministre demanarà, quan tingui l'acta de l'última reunió passada per Govern -que no la té encara passada-, una compareixença per explicar a vostès el resultat d'aquella reunió, i el que s'ha fet des de llavors. Això està clar que es així. Ara bé, no hi ha una precipitació. El que hi va haver va ser una pressa tècnica per acabar uns documents amb un calendari molt marcat per l'altra part, per la part que havia de rebre aquest document. I a vegades això és així. A veure, les negociacions que es fan amb molts temes entre països grans, moltes vegades els governs les han de fer quan estan a sobre de la taula i en aquell moment no tenen temps ni d'informar el seu propi grup de la majoria ni l'oposició, lògicament.

La nostra intenció és continuar-ho fent, i a partir del moment que entrarem amb temes concrets, decidirem, és clar, haurem de procurar, en cada moment, assabentar-los a tots vostès.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Sr. Bartumeu voleu formular una repregunta?

Teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Com que heu donat la facilitat per fer precisions brevíssimes, no us enganyaré que primer voldria fer unes precisions en el marc de la repregunta.

Primera precisió perquè no hi hagi tergiversacions: el Sr. cap de Govern ha dit que nosaltres vam deixar una taula. Va quedar clar per a tothom que hi havia una ronda negociadora entre els tres grups dels tres partits polítics en aquell moment, que seuen en aquesta Cambra, i nosaltres vam dir que ens semblava que s'havia acabat la ronda negociadora i la taula es va acabar. Una prova

que la taula s'acabés, és que al cap d'un temps va sortir en els mitjans de comunicació -al cap de quinze dies o tres setmanes- que començava una altra taula on hi havia el Partit Demòcrata i el Partit Lliberal, i a la qual recordaré que el Partit Socialdemòcrata no va ser convidat. Això és per la petita història.

El mandat d'acord de cooperació no és del 1997, Sr. cap de Govern, sinó que és del 1995, com vostè sap.

Aleshores, aquest document del 1995, que va ser presentat a la Comissió d'Exteriors pel ministre d'Exteriors d'aquells moments, havia estat negociat pel que després va ser ministre d'Exteriors: és o no és el mateix que va ser desestimat l'any 1997/1998 per la Comissió d'Exteriors d'aquesta casa amb l'acord del ministre Albert Pintat? Aquesta seria la repregunta que aniria lligada amb això: el *non paper* aquest és o no és el recull del fil conductor del document del 1995?

Aquesta és la repregunta.

El Sr. Síndic General:

Sr. cap de Govern té la paraula per contestar, però el que no voldria és que entréssim en un debat sobre l'acord de cooperació. Teniu la paraula.

El Sr. Cap de Govern:

No, és una repregunta, la contesto, Sr. síndic.

El fil conductor és el mandat que va emetre la Comissió Europea per negociar amb Andorra, i a partir d'aquest fil conductor, el que hem presentat ara és una altra cosa. És molt diferent d'aquell acord que va ser rebutjat, efectivament. Ara hem fet una proposta diferent, que hem conjuminat a la vista de les últimes possibilitats de demanar el que creiem que val la pena per a Andorra.

A partir d'aquí, el que aconseguirem... Bé ja li he dit, els anirem assabentant, i els anirem informant, i anirem dient tot el que puguem transmetre des de la negociació fins aquí en aquesta casa.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. Síndic General:

Alguna altra repregunta?

Cap altra repregunta?

Bé, doncs, moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

(Són les 19.35h)

ANNEX

Llistat de preguntes al Govern amb resposta oral disponibles per a la sessió del dia 14 de maig del 2002

1. Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 13 de maig del 2002, relativa a les disculpes demanades pel ministre portaveu a l'oposició, amb declaració d'urgència.

Reg. núm. 495-A

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 1,20 €
Subscripcions: Tel. 821234